ANUL I — No. 13 1 IUNIE 1925

INFRĂŢIREA ROMÂNEASCĂ

Revistă naţională de ştiinţă şi chestiuni sociale

O victorie decisivă

— Achitarea lui Corneliu Zelea Codreanu —

Inalt, bine făcut, cu trăsăturile regulate, cu fruntea lată, cu privirea tăioasă şi hotărâtă, Corneliu Zelea Codreanu întruchipează omul de acţiune, omul care ştie să se sacrifice pentru izbânda unei idei.

De câte ori ţara s'a găsit la impas, el, ostaş închinat binelui, n'a stat pe gânduri, nu şi-a precupeţit viaţa şi a sărit întru apărarea ei. Voluntar pe front în timpul răsboiului cel mare, vajnic luptător naţionalist în contra bolşevismului, atunci când se turnau tiparele consolidării noastre ca stat, dar mai ales sub drapelul „svasticei" când pericolul jidovesc a ajuns să pună la grea cumpănă existenţa noastră ca neam, — Corneliu Zelea Codreanu este chezăşia cea mai bună, că generaţia nouă, cu asemenea conducători va şti să corăspundă tuturor aşteptărilor.

Procesul dela Turnu-Severin n'a fost un proces ca oricare altul, încadrat în articole seci de cod penal. A fost procesul întregului neam românesc conştient de menirea sa pe aceste plaiuri, pus în legitimă apărare faţă de invazia puhoiului jidovesc, care îl sapă la temelie şi faţă de jidoviţii nemernici, cari se vând pe un blid de linte. **Prin fapta lui Corneliu Zelea Codreanu vorbea demnitatea ţării. Alături de el stătea pe banca acuzării întreg neamul românesc.**

*

Când a izbucnit acum doi ani mişcarea studenţească, a fost prima ciocnire din marea luptă pentru desrobirea românismului. Oculta internaţională, care pornise cu nesăţioasă poftă la cucerirea acestei ţări n'a cruţat deloc banul, această armă cumplită, ca să-şi ducă la îndeplinire scopurile. Lupta începută cu mijloace inegale a cunoscut curând, victorie după victorie. Demnitatea naţională redeşteptată prin jertfele generaţiei tinere produsese panică în rândurile jidanilor şi slugilor jidovite.

Cu îndoită furie arginţii lui Iuda s'au pus din nou pe lucru.

La un moment dat situaţia era gravă: cei slabi cădeau în faţa banului jidovesc.

*

Atunci a venit gestul eroic al lui Corneliu Zelea Codreanu, care a dat un avertisment tuturor inconştienţilor. Aici este eroismul lui Corneliu Zelea Codreanu. Cu sacrificiul libertăţii sale a pus stavilă unui întreg sistem de corupţie şi abuzuri, care periclita existenţa noastră ca neam. S'a pus deacurmezişul unui drum rău şi printr'o fericită încordare a arătat rătăciţilor drumul cel drept.

Mai rămânea acum de verificat dacă restul ţării înţelege şi aprobă pe eroul Codreanu.

Prin moartea lui Manciu se încheiase cu un trecut învechit în rele. Ţara, ea însăş, trebuia să afirme că vrea să înceapă o viaţă nouă.

De aceea dela un capăt la altul al ţării, întreaga suflare românească urmărea cu înfrigurare desbaterile procesului dela Turnu-Severin.

Era o luptă crâncenă care se da.

Deoparte românismul care îşi afirma cu înfiorare dreptul său la viaţă şi la stăpânirea acestei ţări pentru care s'au adus atâtea jertfe în decursul timpurilor; de alta străinii năvălitori şi cozile de topor. Se fereau aceşti din urmă de grozăvia luptei. In câteva rânduri, în diverse părţi ale ţării, au încercat, aşa cum se încearcă marea cu degetul, situaţia cea mai favorabilă pentru ei.

Ori unde ar fi ales locul, nicăeri nu s'ar fi găsit conştiinţa naţională atât de întunecată, atât de jos căzută, încât să-şi subscrie singură, sentinţa de moarte.

*

Cine a fost la Turnu-Severin în zilele procesului lui Corneliu Zelea Codreanu, acela şi-a împrospătat puterea de rezistenţă pentru toată viaţa; şi-a câştigat o neclintită încredere în isbânda finală.

Treceai din emoţie în emoţie. Păreai că trăeşti timpurile de splendoare ale entuziasmului strămoşesc. Era atâta viaţă românească strânsă în acest colţ de ţară şi viaţa era trăită cu atâta înviorare, încât deabea acum simţeai, înţelesul mândriei cu care strămoşii accentuau răspicat: **sunt cetăţean roman.**

Şi în acest oraş, în care un preot dintr'un oraş năpădit de lipitorile jidoveşti, din Moldova, spunea: „Sunt fericit c'am văzut un **oraş românesc**" *parecă ar fi spus biblicele cuvinte: „Acum mântueşte, Doamne, pe robul tău!" — grozăvia invaziei paraziţilor, în alte părţi, ţi se amintea, tocmai prin contrastul lipsei lor, aici.*

*

Lupta s'a dat din plin, şi în cetatea Porţilor de Fer, românismul a repurtat cea mai mare victorie, victoria decisivă prin care s'a afirmat puterea de viaţă a neamului nostru.

Deoparte forţele s'au desfăşurat puternice, pe faţă, conduse de generali, cari o viaţă întreagă şi-au închinat-o pregătind generaţia tânără pentru această supremă încercare; de alta lucra pe sub ascuns oculta internaţională, încercând să-şi verse veninul prin cuvântul făţarnic al unui om, care întreagă viaţa lui n'a făcut altceva, decât muncă meschină de simbriaş în contra intereselor neamului.

Loviturile au curs nemiloase şi repezi. S'au încolăcit tăioase ca sfârcurile unui biciu de foc, făcând pe jidani să scrâşnească de durere, rămânând adânc întipărite pe obrajii inconştienţilor jidoviţi.

Ziua de 26 Mai, ziua eliberării lui Corneliu Zelea Codreanu va rămâne deapururi zi de sărbătoare naţională şi de reculegere în continuarea luptei, care după această victorie decisivă se apropie de sfârşitul pe care-l aşteptăm cu toţii.

Iar în istoria redeşteptării naţionale, Corneliu Zelea Codreanu îşi va avea locul său bine precizat.

IOAN ISTRATE

Din ţara Moţilor năpăstuiţi

Dacă este un ţinut deosebit, de a cărui viaţă se leagă cele mai însemnate fapte din istoria milenară a neamului nostru, este de sigur ţara Moţilor.

Acolo e leagănul Românismului: bogăţia destrictului aurifer din acea parte a fost, din vremea Dacilor, o ispită puternică, un punct de atracţie pentru Romanii nesăţioşi de aur, a fost o Californie modernă.

Acolo după stabilirea domniei romane a pulsat o viguroasă viaţă economică romanizată. In legătură cu bunul traiu acolo se va fi înstărit şi înmulţit o populaţie nouă sub oblăduirea Romei cezariene în aşa măsură, încât este foarte probabil că Munţii Apuseni, mişunând de o lume transformată, cu mentalitate latină, vor fi format cel dintâi mare centru al românismului, de unde sporul de populaţie se va fi revărsat pe plaiurile încântătoare ale Ardealului şi pe câmpiile mănoase de către Tisa. Acolo a trăit acel neam de oameni cu mintea ageră, cu simţirea înflăcărată, cumpătaţi în viaţa de toate zilele, muncitori şi neînfrânţi în lupta pentru existenţă, cari au ştiut să păstreze cea mai fidelă întipăritură a sufletului latin şi să afirme cea mai dârză voinţă de a trăi cum au apucat din moşi-strămoşi: ca Români adevăraţi. Spre a putea purta cu ei dealungul veacurilor comoara nepreţuită a fiinţei naţionale, au săvârşit fapte de al căror rod politic se bucură astăzi întreg neamul românesc.

Istoria ştie povesti, că dela 1437 până la 1918 au făcut 10 revoluţii ca să-şi păstreze dreptul lor de stăpânire asupra pământului moştenit de la coloniştii romani; că ei au pornit mişcarea de la 1848 punând cu preţul sângelui chestiunea libertăţii naţionale a întregului popor românesc de dincoace de Carpaţi; şi că tot ei cei dintâi s'au ridicat ca un singur om în toamna anului 1918 spre a înlesni pătrunderea dorobanţului român în Ardealul ce-l aştepta de veacuri.

Această populaţie, numărând cam o jumătate milion de suflete, sâmburele etnic cel mai curat al neamului nostru, trăeşte greu şi din cauza situaţiei geografice a ţinutului şi din cauza vitregiei timpurilor.

Aşezaţi într'o regiune muntoasă şi formând o massă compactă pe care Ungurii în curs de 1000 de ani nu au putut-o sparge necum fărămiţi, Moţii au trebuit să sufere acea politică maghiară maşteră de a-i ţine izolaţi în regiunile lor păduroase, în întuneric, în cea mai neagră sărăcie, în lipsă de orice ajutor şi de comunicaţii cu restul ţării.

Vremea de urgie a trecut. Trăim în România-Mare. S'au scurs 6 ani dela unire. Ne punem întrebarea: ce s'a făcut în ţara Moţilor în acest timp faţă de populaţia cea mai oropsită sub Unguri, cea mai scumpă nouă, căreia îi datorim fără nici o rezervă întreaga noastră recunoştinţă pentru faptul de a fi ţinut sus prin vâltoarea trecutului simţul demnităţii naţionale şi-a fi îmbărbătat atâtea generaţii prin pilda lor eroică?

Unei populaţiuni tratată de secole cu cea mai revoltătoare vitregie, nu este suficient să-i spui astăzi: mulţumeşte-te că s'a înfăptuit idealul naţional; acestea sunt vorbe goale pentru cine trăeşte în suferinţă. Schimbarea regimului politic nu înseamnă decât foarte puţin pentru o lume, care din întunericul unei vieţi mizerabile nu simte deosebirea între trecut şi prezent.

Şi astăzi Moţii stau tot izolaţi de restul ţării. De legarea ţinutului moţesc prin căi ferate cu împrejurimile, nici vorbă nu este: abia s'a început, în al VI-lea an al unirii, construirea unei şosele.

Şi astă-zi Moţii îşi cântă jalea lor din negurimea vremii:

„Munţii noştri aur poartă“

„Şi noi cerşim din poartă în poartă“

Băile de aur nu sunt ale populaţiei autohtone, care munceşte ca slugi la extragerea metalului preţios spre a intra, şi astă-zi tot în posesia streinilor, pe cari, dacă am fi mânuit cu pricepere şi corectitudine arma tratatului de pace, i-am fi putut da afară şi naţionaliza cu fapta, nu cu vorbe viclene, acele întreprinderi. O goană pătimaşă, pasibilă de cod penal, după îmbogăţire fără muncă a cuprins pe toţi politicianii României-Mari, împingându-i la transacţiuni vinovate cu foştii duşmani spre a acapara ceiace prin drept istoric şi naţional aparţine Moţilor. Iată ce scrie în această privinţă, marele luptător naţionalist rămas sărac şi dat la o parte în aceste vremuri de căpătuire a tuturor incapacităţilor pentrucă este om de caracter, iată ce scrie în această privinţă dl Amos Francu, în memoriul adresat primului ministru, cu data de 22 Iulie 1924, referitor la întreaga problemă de ordin naţional a chestiunii moţilor:

„Intre aceste acaparări ilegale reamintesc minele aurifere „12 apostoli“ lângă Brad, care formând proprietatea unor cetăţeni germani, după lege şi tratatele internaţionale de pace trebue să intre în stăpânirea Statului român, iar nu în stăpânirea ilegală a societăţii „Mica“, sub care s'au adăpostit un grup de oameni politici şi bănci, reuşind a înlătura sequestrul şi a pune mâna pe cea mai bogată mină de aur de pe continent. Această acaparare s'a făcut în mod gratuit în urma faptului că guvernul trecut (Averescu) a permis în chip ilegal să se exporte aur frustându-se legea şi păgubindu-se ţara (în momentul când valuta noastră suferea şi din cauza lipsei stocului de aur ca garanţie a emisiunii noastre de hârtie monetă); iar întreprinderea s'a lăsat efectiv sub conducerea maiorului prusian care a funcţionat la Comenduirea Pieţii Bucureşti în timpul ocupaţiei, în aşa condiţii, că nu se plătesc cu lunile lucrătorii români şi sunt împinşi astfel la o stare de surescitare insuportabilă cum s'a convins şi Asociaţia inginerilor români“.

In ce priveşte situaţia pădurilor din ţinutul Moţilor, aceasta nu este mai îmbucurătoare. In loc să se facă actul de dreptate istorică, dând Moţilor munţii Apuseni în proprietatea lor şi îndrumându-i să le exploateze bogăţiile prin cooperative de fapt şi în fond româneşti, dându-le acei munţi pe cari i-a cerut Avram Iancu în urma revoluţiei dela 1848 printr'un memoriu documentat înaintat Impăratului habsburgic; sau cel puţin în loc să se aplice legea agrară până la măsura maximală, prevăzută de legiuitor, s'a creiat astăzi o situaţie aşa de tulbure, din cauza nedreptăţilor comise, încât guvernul este adânc îngrijorat.

Toată lumea din Ardeal cunoaşte modul cum s'a aplicat reforma agrară în ţinutul Moţilor. A fost o practică revoltătoare, pătată de necinste şi de sfidare a intereselor noastre permanente ca neam şi ca Stat. Cu aur jidovesc s'au cumpărat conştiinţe de români, cari ieşiţi din rândurile poporului, aveau în virtutea legăturii imediate cu el datoria să-l apere ca funcţionari de stat, ca membri în diferite comisii, ca judecători, avocaţi şi parlamentari; iar *nu* pentru arginţii lui Iuda să ia partea proprietarilor străini şi a exploatatorilor jidani la praznicul istoric al împroprietăririi Moţilor cu pădurile ce li se cuveneau de veacuri.

Atraşi de puterea aurului, mânuit

„Dlor juraţi, dacă societatea noastră merge azi fără nici o directivă, este din pricina felului cum este guvernată. Ai fost de acord cu noi, dle procuror general, când ai spus că România trebue să fie a Românilor; prin aceqsta ai cerut singur achitarea lui Corneliu Codreanu. Suntem aci într'un proces istoric. Naţiunea întreagă a venit în faţa dv. ca să vă arate înalta misiune şi marea răspundere pe care o aveţi azi. Ar fi o imposibilitate morală să daţi un verdict de condamnare; ar fi o crimă pe conştiinţa juraţilor din Mehedinţi, ceeace nu este de crezut şi nu este de admis. Aţi observat că nici un advocat nu s'a înscris, afară de Costaforu, pentru apărarea părţii civile. Acest act al întregului barou românesc şi al baroului din Mehedinţi are o covârşitoare însemnătate.

A. C. CUZA. — (La procesul lui Corneliu Zelea Codreanu).

---

de jidani, s'au năpustit asupra bogăţiilor silvice din Munţii Apuseni, tot felul de aventurieri, politiciani fără scrupule susţinuţi de la centru, oameni fără meserii definite, rude şi protejaţi de ai puternicilor zilei s'au năpustit la pomană, asigurându-şi garanţiile formale ale dreptului de exploatare cu jandarmul la dispoziţie spre a despuia pe Moţi de patrimoniul lor strămosesc tocmai sub regimul domniei româneşti, dela care brava populaţie băştinaşă aştepta altceva decât călcarea legii în paguba ei şi în profitul jidanilor şi jidoviţilor în anii de graţie 1922—25.

Este revoltătoare metoda, expusă de dl Amos Frâncu în memoriul său mai sus menţionat, metodă prin care o seamă de vânduţi şi inconştienţi, români de baştină, au răstălmăcit cu rea credinţă, gras plătită, dispoziţiile legii agrare în aplicarea ei; cum au lipsit pe Moţi de dreptul de a fi ascultaţi ca parte în judecată folosindu-se de procedura perfidă de a-i *cita prin afişare cu termen scurt,* în loc de citare personală (sau în alt mod dar cu cea mai largă publicitate *efectivă),* aşa încât biata populaţie oropsită, persecutată şi bătută de jandarmi, nu a putut lua cunoştinţă de ziua judecării proceselor şi astfel s'a văzut înaintea unei sentinţe definitive, ticluite fără prezenţa lor, răpindu-le beneficiile legii agrare.

Este meschină şi demnă de dispreţ politica de a amăgi în calitate de miniştri nenorocita populaţie cu făgăduinţe neîmplinite, ca şi cum înalţii demnitari ai statului nu şi-ar da seama că minciuna practicată ca metodă de guvernământ prăbuşeşte în dauna ţării prestigiul autorităţii, ca şi cum nu şi-ar da seama că prin asemenea purtare se sfâşie în sufletul curat al Moţului imaginea aceia scumpă, simbolică, revărsând încredere necondiţionată, imaginea Regelui desrobitor, care a făgăduit solemn la Câmpeni că Munţii Apuseni îi vor aparţine, iar sfetnicii Majestăţii Sale au împiedicat să se împlinească pe de a întregul şi fără zăbavă binefacerea cuvântului regal. Iată, dlor politiciani, cari nu vă respectaţi cuvântul dat, până unde pot ajunge pustiirile morale ale politicii de promisiuni deşarte.

Fără a mai aminti mizeria economică, culturală, sanitară în care se sbat Moţii de la unire până astăzi, mă mărginesc a învita pe cititorii noştri să tragă concluzia asupra adevăratei situaţiuni din următoarele urgente măsuri pe cari le propune, ca îndreptare Dl Amos Frâncu în memoriul adresat primului ministru:

1. Anunţarea legii pentru recunoaşterea proprietăţii Moţilor conform memorandului lui Avram Iancu şi expozeului meu de faţă.
2. Numirea unui comisar regal pentru soluţionarea întregului complex de chestiuni economice, agrare şi administrative, indicate în acest memoriu.
3. Improprietărirea urgentă a Moţilor cu păduri şi păşuni atât în domeniile Statului cât şi în domeniile privaţilor mai ales Banffy, Urmanczy, Tischler, Kemeny (Mănăştur) şi „Călăţele" cu eliminarea soc. exploatatoare, în particular a societăţilor „Regatul-Mare", „Râul-alb", „Călăţele" şi a antreprenorilor prin exproprierea integrală a terenurilor până la cota maximală legală conform concluziunilor din acest memoriu.
4. Amnestierea contravenţiilor silvice şi suprimarea procedeurilor penale în nex cu Reforma Agrară (Răchiţele, Fild, etc.).
5. Anchetarea imediată şi represiunea abuzurilor administrative şi jandarmereşti cu permutarea organelor agrare, silvice, judecătoreşti şi jandarmereşti, abuzive, nepregătite ori străine.
6. Anunţarea creerii unui nou judeţ a Munţilor Apuseni şi Zărand.
7. Intensificarea organizaţiei cooperative şi înfiinţarea unei sucursale a Băncii Naţionale în Munţii Apuseni, cu sferă lărgită pentru necesităţile economice de acolo.
8. Insărcinarea Ministerului de Răsboi cu alimentarea în cost propriu a Moţilor şi cu deposite în Gilău, Huedin, Câmpeni, Abrud, Zlagna şi Brad.
9. Infiinţarea de spitale pe lângă Abrud şi Huedin, cari vor fi a se mări şi în Gilău, Câmpeni, Zlagna şi Brad, înfiinţarea de dispensarii pe lângă fiecare secretariat, în frunte cu medic român şi aranjarea de echipe volante în fiecare comună.
10. Stârpirea alcoolismului prin măsuri sistematice, reducerea cârciumelor şi revocarea licenţelor date agenţilor pansemitismului internaţional (adică jidanilor).
11. Inzestrarea cu şcoli şi biserici a fiecărui sat, întroducerea învăţământului ambulant în cătunele resfirate şi crearea de şcoli miniere în Abrud şi Brad, de şcoli de industrie de lemn şi lăptării în centrele mai importante cum sunt Câmpenii, Călăţele şi Gilău.
12. Deschiderea liniilor de comunicaţie, tren şi şosele conform proiectelor studiate şi în particular a liniilor de tren Abrud—Brad, Zlagna—Abrud şi Câmpeni—Vaşcău, atât pentru consideraţiuni strategice cât şi economice şi amenajarea tuturor şoselelor ce duc din Munţi la centrele din vale.
13. Revocarea imediată a ordonanţei Casei Pădurilor, prin care se introduc munci silite contra lemnului şi păşunilor plătite şi revocarea ordonanţei prin care se opreşte a se da lemn particularilor. Reducerea tarifei silvice cu 50% ca şi în trecut pentru Moţi.
14. Implinirea desideratelor, cu rezerva de sus a Comisiunii compuse din parlamentari şi specialişti.
15. Primenirea întregului aparat administrativ, judecătoresc, a siguranţei publice, silvice şi agrare, reorganizând în prima linie Comitetul Agrar, cu revocarea mandatului dlui Petru Groza, incompatibil ca interesat la societăţile în conflict cu Moţii şi întregirea cu membri cunoscători ai raporturilor transilvănene".

Dintre aceste soluţii unele se pot executa imediat. Simţul cuminţeniei politice impune faţă de Moţi o astfel de purtare în viitor, în cât aceşti nedreptăţiţi şi oropsiţi împinşi la desperare să nu iasă din cadrul legalităţii, luând drept exemplu atitudinea „luminatului" guvern, care a călcat legea agrară spre a îmbogăţi câţi-va jidani şi a căpătui o haită de jidoviţi.

I. C. CĂTUNEANU
Profesor la Universitatea din Cluj

Mercenarul

Ziarele jidoveşti din Capitală anunţă că soţia lui Manciu ar fi găsit în fine un apărător...

Am primit acest articol după încheerea numărului trecut, astfel că nu l-am putut publica înaintea procesului dela Severin. Totuşi pentru lecţia usturătoare de moralitate publică ce conţine îl publicăm în întregime:

In toate vremurile şi în toate sbuciumările mai bune sau mai rele ale omenirei, s'a ivit *Mercenarul:* omul care şi-a vândut conştiinţa şi viaţa, pentru a lupta într'o cauză ce nu era a lui şi pe care aproape niciodată nu a cunoscut'o.

Iar dacă în timpurile străvechi mercenarul îşi închiria inconştient braţul, Mercenarul de astăzi îşi vinde tot ce Dumnezeirea a dăruit mai zeloasă omului: inteligenţă, talent, credinţă... *Mercenarul intelectual* — creatură perfidă şi lipsită de devotament, răspundere şi onoare — este cu atât mai periculos, cu cât îşi strecoară otrava ce i s'a încredinţat în fundul unei pungi pline cu arginţii lui Iuda, la lumina zilei, cu tânguire ori emfază, dar întotdeauna conştient de turburarea mincinoasă ce săvârşeşte.

In nenorocirea fără de seamă ce s'a abătut asupra capului blajinului copil al Moldovei *Corneliu Zelea Codreanu,* — dar ce zic? în nenorocirea plină de îngrijorări ce s'a abătut asupra unui întreg neam, ce'şi pierde, la cele patru vânturi blestemate ale vrăjmaşilor, tot rostul fiinţei sale etnice, — nu se putea să nu apară, în ceasul cel mare al nădejdei supreme, canalia fără de credinţă, umanitaristul fără de patrie, răsturnătorul de datini sfinte lăsate din părinţi, — *Mercenarul.*

Căutat stăruitor prin toate colţurile obscure ale ocultei înstrăinate — arginţii şi-au regăsit în fine, în ajunul marelui proces, pe Iuda! Şi a trebuit să'l dea tocmai Capitala României Intregite...

Mercenarul e la porţile Severinului şi vine să păteze cu fapta lui infamă acest luminos oraş oltenesc, care cu atâta vrednicie a ştiut să păstreze din patrimoniul nostru naţional, ce bruma se mai poate păstra.

Şi *Mercenarul,* sfidând, îndrăsneşte să compare, ca reprezentat al părţei civile, în faţa Curţei cu Juraţi din Mihedinţi şi să ceară munca silnică pe viaţă pentru un tânăr student universitar.

Şi acest *Mercenar* deochiat, îmbătrânit în rele, umanitaristul jidovimei, care de ani de zile, la Bucureşti, se opinteşte în mod criminal să nărue carul neamului românesc spre prăpastia înstrăinărei, deci a pieirei, — orbit de cei 300,000 din bani ai trădărei, pe cari nici-un apărător cinstit al României încă sângerânde nu s'a plecat să'i ridice, se face că nu înţelege mişelia în care fără ruşine se avântă şi se aşează astăzi deacurmezişul curentului naţional impetuos, ce apără cu desnădejde, ca o gardă din poveşti, fruntea tânărului student român *Corneliu Zelea Codreanu.*

In marea şi nepătrunsa lor înţelepciune, popoarele au hotărât în totdeauna mai mult cu gestul, cu frumuseţea gestului simbolic decât cu cuvântul şi poporul românesc, prin solidaritatea ideală şi spontană a avocaţilor lui, de pretutindeni, a pecetluit de mai'nainte patima de silnicie ce clocoteşte în acest impresionant şi semnificativ proces.

Mare sau mic, bogat sau sărac, de luni de zile şi deasupra tuturor tentaţiunilor interesate şi nepermise, — niciun avocat român n'a oferit apărarea memoriei lui Manciu.

...*Mercenarul* e la porţile voastre, Severineni: întâmpinaţi'l cu tot dispreţul vostru. Intâmpinaţi'l astfel cum se întâmpină, pe un pământ cinstit, cei ce se încumetă să înfrunte voinţa poporului, care este însă'şi voinţa lui Dumnezeu.

PAUL ILIESCU
avocat.

Moartea lui Ion Polycroniade

A încetat din viaţă în vârsta de 70 de ani un mare luptător naţionalist despre a cărui viaţă, înfrigurată de o muncă fără răgaz, dl profesor universitar Paulescu scrie cuvinte atât de adevărate şi simţite în cât ne mândrim de a le reproduce precum urmează:

„S'a stins un luceafăr, care a strălucit, timp de o jumătate de veac, în întunerecul ce apasă asupra Naţiei româneşti şi care a trezit această Naţie „din somnul cel de moarte" prin foaia luminoasă „Deşteptarea".

Ion N. Polychroniade s'a născut în Râmnicul-Sărat, în anul 1855.

El a sacrificat pe altarul Patriei, trei nepreţuite daruri. Intr'adevăr el a fost un *poet* fecund şi delicios, un orator neîntrecut şi un ziarist de frunte.

El a realizat şi un adevărat apostolat economic, cu alte cuvinte, el a înfiinţat prima bancă populară din România cu numele „Rândunica" în comuna Urziceni; în urmă el a fondat în toate unghiurile ţării peste 40 societăţi cooperative care astăzi au capitaluri de zeci şi sute de milioane.

Creştin desăvârşit, el şi-a identificat aspiraţiile cu acele ale românismului, şi-a consacrat viaţa întreagă luptei împotriva duşmanului neîmpăcat al Geniului omenesc — şi în sărăcie îndurând tot felul de lipsuri, el şi-a continuat fără şovăire drumul spre ţelul sfânt.

Singur sau aproape singur ca un erou din poveşti, el a înfruntat urgia celei mai formidabile organizaţii de rău-făcători, care n'a putut nici să-l conrupă, nici să-l compromită, nici să-l doboare.

El moare în vârstă înaintată, înconjurat de veneraţia, de admiraţia şi de recunoştinţa unui Neam întreg, căruia el i-a lăsat ca moştenire, lozinca, devenită celebră:

„Nici un ac dela jidani!"

PAULESCU

Invazia străinilor

In iarna acestui an, îndată după suspendarea apariţiei revistei „Acţiunea Românească“ am avut o convorbire cu dl G. Tătărescu, subsecretar de Stat dela Interne. Ceream revocarea ordinului de suspendare, nemotivat şi arbitrar. In cursul acestei convorbiri s'a discutat şi chestiunea minoritară în general, iar cea evreiască în special. Nu vreau să stăruesc asupra convingerilor „antisemite“ pe cari pretindea dl subsecretar de Stat că le are cel puţin în măsura în care le mărturisim noi cei dela „Acţiunea Românească“. Nu mă voiu opri nici la asigurarea dsale, că şi în judeţul său a împedecat şi va împedeca şi pe viitor aşezarea jidanilor, deşi această asigurare denotă un „antisemitism local“, care nu se lasă impresionat de durerile altor ţinuturi bântuite de această plagă distrugătoare. Voi stărui însă asupra invaziei evreilor. I-am comunicat dlui Tătărescu cu amintita ocaziune, că avem informaţii sigure şi precise, că evreii invadează Ţara în mod sistematic; zi de zi, noapte de noapte trec graniţa şi năvălesc în România constituind astfel cea mai gravă primejdie, cea mai serioasă ameninţare a Statului naţional român.

Dl Tătărescu a contestat cele afirmate de noi şi a garantat *că invazia a încetat în urma măsurilor luate cu ultima energie de guvern.* Acest răspuns nu ne-a putut satisface, însă probele scrise ne lipseau.

In numărul 1 din 1 Mai 1925 al revistei „Infrăţirea Românească“ însă a apărut un document cu adevărat „senzaţional“, care îmi permite să revin asupra acestei chestiuni. Acest document este un raport *oficial* al Comisarului Regal către Corpul IV Armată şi constată, că o seamă de indivizi „formau o organizaţie, care se ocupa cu *trecerea refugiaţilor evrei* din Ucraina în Basarabia“, că aceşti indivizi *„erau agenţii Uniunei Evreilor pământeni“*, că aveau la ei *„bilete de liberă petrecere în ţară căpătate dela Siguranţă“* prin *„Uniunea Evreilor pământeni“.*

Acest document nu numai că răstoarnă asigurările dlui subsecretar de Stat, că invazia a încetat, ci ne face dovada cea mai eclatantă, că invazia *este tolerată şi încurajată în mod oficial* de către o autoritate a Statului dependentă de Ministerul de Interne, deci în subordine de dl Tătărescu. *Siguranţa a pus* la dispoziţie bilete de liberă petrecere în ţară. Dar Siguranţa nu s'a mulţumit să libereze astfel de bilete la indivizii ce le cereau şi din caz în caz, ci a înţeles *să treacă atribuţiunile sale Uniunii Evreilor pământeni* dându-i un stoc de *bilete în alb.* Astfel nu mai era Siguranţa care dădea autorizaţia de a intra în ţară, nu Siguranţa făcea selecţiunea celor ce intrau în ţară elimininând indivizii suspecţi, subversivi, revoluţionari, bolşevici etc., ci Uniunea Evreilor pământeni după bunul plac al fildermanilor şi adolfşternilor, Uniunea *care s'a substituit autorităţii legale* din această ţară.

Documentul a fost publicat cu o lună în urmă, a fost relevat şi comentat cu indignare dureroasă de întreaga presă cu adevărat românească, documentul a sguduit pe toţi românii conştienţi, iubitori de ţară şi îngrijoraţi de viitorul neamului. Cu toate aceste cei în drept au păstrat o tăcere uluitoare în jurul acestei chestiuni de o extremă importanţă. Intâiu şi întâiu dl Gh. Tătărescu, subsecretar de Stat la Interne, care contesta cu hotărâre, că evrei din alte State continuă să ne incalce ţara, este dator să se declare dacă ceeace arată documentul se face cu asentimentul şi cunoştinţa dsale, sau ba. Dacă nu ştie despre această invazie încurajată în mod oficial, nu crede că i-au scăpat frânele din mână bătându-şi joc subalternii săi de ordinile date de minister? Şi într'un caz şi în altul dl Tătărescu răspunde ţării pentru cele întâmplate şi cele ce se întâmplă.

Invazia aceasta nu mai este un simplu fapt divers, o banală găinărie a cutărui slujbaş dela periferie, peste care să se poată trece cu uşurinţă şi dând din umeri ca şi peste atâtea altele. Invazia străinilor în special a jidanilor este o *primejdie naţională de o extremă gravitate.* Este de notorietate publică, că în oraşele din Moldova, Basarabia, Ardeal şi Bucovina infiltraţia elementului străin a fost atât de eficace şi intensivă, încât românii de sânge au devenit o infimă minoritate. Oraşele din Muntenia sunt pe calea de a fi desnaţionalizate şi ele, numai oraşele din Oltenia sunt încă la adăpost de invazie. Valul străinilor bate însă şi la porţile acestor oraşe şi impotrivirea instinctivă va fi anihilată în lipsă de apărare organizată. Statistica oficială — o palidă icoană a realităţii — ne indică pentru Basarabia o populaţie flotantă — recte evrei oploşiţi — de 60% în raport cu populaţia aşa zisă stabilă, şi această străină (ruşi, evrei, nemţi etc).

Astfel elementul românesc în oraşele din Basarabia potrivit statisticei oficiale *nu mai contează.* La fel sau aproape la fel este situaţia în întreg Nordul ţării.

Mai putem sta cu mâinile încrucişate în faţa acestei stări dezastruoase, când ştiut este, că într'o ţară puterea economică, culturală şi politică de fapt este în mâna oraşelor? Se poate tolera ca numărul evreilor să se înmulţească la infinit printr'o invazie încurajată oficial? Am accentuat într'un articol precedent publicat în „România Intregită“, că dacă invazia jidovească continuă cu intensitatea anilor din urmă, *riscăm a deveni în câteva decenii o minoritate etnică în propria ţară,* nu numai la oraşe, ci în întreaga ţară. Intrebăm pe toţi corifeii politicei româneşti, dacă îşi asumă răspunderea în faţa istoriei şi dacă admit, ca românii de sânge să ajungă sub dominaţiunea străinilor în România intregită cu jertfa celor 800.000 martiri ai răsboiului unirii? Răspunsul net şi categoric nu se mai poate ocoli, pentrucă dl Filderman a aruncat mănuşa insolent şi sfidător. Sprijinit pe faptul, că în multe oraşe ale României suntem în minoritate faţă de alte naţionalităţi creştine, pretinde pe faţă să admitem să ne majoreze şi jidanii.

Dar documentul publicat în „Infrăţirea Românească“ mai face o constatare, care în gravitate depăşeşte orice închipuire. Pentru această constatare nu ne mai adresăm dlui Tătărescu. Un parchet militar conştient de menirea sa şi de gravitatea fărădelegii nu s'a mulţumit a stabili că agenţii Uniunii Evreilor pământeni introduceau jidani din Rusia cu acte primite dela Siguranţă în alb, *ci a sesisat parchetul Ilfov, să facă o descindere la Uniunea Evreilor pământeni,* pentru a descoperi toate dedesupturile acestei crime faţă de ţară. Insă **Ministerul de Răsboiu, Secretarul general cu telegrama No. 654 din 27. I. 1925 a ordonat retragerea cererii făcute parchetului Ilfov de comisarul regal al Corpului IV armată.**

Stăm uluiţi în faţa acestui fapt de necrezut. Ştiam, că regii sunt sacrosancţi, cunoaştem exteritorialităţi acordate legaţiilor altor ţări, nu aveam însă cunoştinţă, că *Uniunea Evreilor pământeni este deasupra legilor Ţării Româneşti* şi poate face ce-o vrea în România fără să se sinchisească

de suveranitatea Statului Român. Atât de departe am ajuns, că de dragul finanţei internaţionale sau sub câlcâiul puterii oculte a judaismului ne plecăm capetele cu sfială slugarnică în faţa *Uniunii Evreilor pământeni*, care nu numai că este Stat în Stat, dar *este deja un Suprastat?* Guvernul ţării şi toate partidele politice trebue să se pronunţe, dacă recunosc şi admit această stare de lucruri.

Inainte de a se pronunţa, le recomandăm să încerce a-şi explica invazia jidanilor patronată de Uniune. Cum se face, că massa de jidani se strecoară, năvălesc sistematic din Rusia în România? Nu mai încape doar nici o îndoială, că regimul sovietic este exclusiv iudaic, se ştie precis că jidanii în Rusia Sovietică se bucură de o situaţie privilegiată, sunt stăpânii absoluţi, efectivi ai imensei şi bogatei Rusii, sunt apăraţi de orice neajuns, de ori ce mizerii.

Atunci dece părăsesc această Rusie stăpânită de ei şi vin în România calomniată de intoleranţă antisemită? Nu credeţi, dlor politicieni, că invazia aceasta inexplicabilă urmăreşte scopuri ascunse, catastrofale existenţei noastre ca Stat şi Naţiune? Treceţi în revistă evenimentele anilor mai recenţi, ce se înlănţuesc şi se succedează cu regularitate stupefiantă: jidani stăpâni pe Rusia, jidani crează Republica Moldovenească în coastele noastre cu scopul de a recuceri Basarabia, Rusia jidanilor ne reclamă Basarabia, jidani în fruntea Comitetului Balcanic revoluţionar instituit la Viena, jidani organizează atentatul dela Senat şi în Sofia, pun la cale răscoala dela Tatar-Bunar, jidani în fruntea mişcărilor comuniste din ţară şi în fruntea propagandei antiromâneşti din străinătate şi în sfârşit Uniunea Evreilor pământeni aduce masse de jidani din Rusia în România, *masse bolşevizate şi bolşevizante, subversive şi anarhice.* Inţelegeţi rostul invaziei?

Treziţi-vă din nepăsarea condamnabilă şi păcătoasă, domnilor guvernanţi şi bărbaţi de Stat indiferent din ce partide faceţi parte! *Treziţi-vă şi salvaţi Ţara dintr'o mare primejdie ce o ameninţă!*

VALERIU POP

Incă o coadă de topor

O ţinută curioasă a parochiei greco-catolice din Arad

Parohia greco-catolică din Arad, cu mare greu a izbutit să-şi recâştige palatul său pentru care a fost nevoită să ducă un îndelungat proces contra unui jidan care a zidit acest palat pe amortizare.

In baza legii de închiriere au devenit mai multe localuri şi vr'o câteva locuinţe libere.

Subsemnatul care stau de trei ani în Arad şi sunt medic funcţionar al Statului am colindat pe la toate birourile de închiriere să mi-se dea şi mie o locuinţă la care am drept pentru a exercita meseria mea de medic. Zadarnice au fost toate încercările mele, am rămas până azi fară locuinţă. In schimb toţi streinii cari veneau de peste graniţă în scurt timp primiau locuinţe mari, confortabile, nimeni nu se întreba ce caută aceşti streini la noi (unguri, jidani, etc.) cu ce scopuri vin şi aduc vr'un serviciu ţării sau vin pentru a spiona, a pune la cale atentate, explozii şi alte manopere dăunătoare ţării.

Ei erau şi sunt bine primiţi de conaţionalii lor cari le ofereau locuinţe destul de potrivite. Comisiile noastre de închiriere nu le puneau obstacole.

Când era vorba să se dea o locuinţă vr'unui român, mai ales funcţionar sau ofiţer, ţipau, dădeau din mâni şi din picioare toţi jidanii, alergau la advocaţi, la autorităţi, căci au fel şi fel de intervenţii şi ca rezultat bietul funcţionar sau ofiţer român, cu familie cu copii, neprimind locuinţă, trebuia să rămână şi pe mai departe sau la hotel dacă mai avea parale, sau să meargă în vre-o cocioabă la mahala.

Planul streinilor din Arad, este de a pune fel şi fel de piedeci funcţionarilor români ca să nu-şi capete aceştia locuinţe şi să fie nevoiţi a părăsi oraşul. Această tristă situaţie durează dela unire încoace.

Parohia gr. cat. recâştigându-şi palatul său, a publicat vacanţă pentru unele locuinţi din acest palat. Această publicaţie mi-a cauzat o nespusă bucurie, crezând că a sosit momentul ca să ajung şi eu la o locuinţă într'o casă românească. Mi-am înaintat şi eu oferta în condiţiunile care mi le-a comunicat dl Protopop gr. cat. din localitate. Intre locuinţele vacante fiind şi o locuinţă în care sta un medic jidan Dr. Erdös, am cerut acea locuinţă făcând oferta în suma de 60.000 lei chirie anuală după indicaţiile date, sumă enormă pentru medic funcţionar cu 5000 Lei leafă lunară. Am ofertat această sumă făcând un enorm sacrificiu numai ca să pot ajunge odată şi eu la locuinţă.

In şedinţa comitetului parohial se constată, că oferta subsemnatului e de 60000 lei iar oferta Dr-ului Erdös de 40000 lei. Comitetul afară de un membru, contrar mie, hotăreşte să mi-se dea locuinţa. Nu mult după hotărârea comitetului soseşte la faţa locului Dr. Erdös pentru a afla rezultatul. Membrul din comitet care îmi era contrar mie, îi comunică rezultatul, în urma cărei comunicări Dr. Erdös începe a ţipa, a striga, a plânge că pe el îl nimiceşte hotărârea comitetului deoarece a avut spese mari cu instalaţia lui medicală. Membrul care i-a adus trista ştire la cunoştinţă, văzându-l plângând i s'a făcut milă şi ca să-şi satisfacă dorinţa l-a sfătuit ca să mai ofere şi el în plus 20000 lei peste cele 40.000 astfel întregind suma la 60.000 lei i-se va da locuinţa. Dr. Erdös primeşte acest sfat şi onoratul comitet îşi modifică hotărârea adusă cu câtva timp mai înainte dându-i Dr. Erdös locuinţa votată în prima hotărâre subsemnatului.

Acest procedeu îl motivează onoratul comitet cu acea că nu doreşte ca să distrugă pe drul cu instalaţiunile lui făcute. Frumoasă motivare, însă dacă onoratul comitet a avut de gând să se târguiască nu mai era nevoie să ceară oferte, sau dacă a cerut oferte, cred că trebue să ţină cont de legea contabilităţii publice.

Onoraţi membrii din comitet, aţi declarat că nu voiţi să nimiciţi un medic jidan care are posibilitatea să se mute în ori care locuinţă, căci conaţionalii lui îl primesc bucuros. Nu voiţi să-l nimiciţi pe el, însă în schimb mă nimiciţi pe mine. Mai bine să se prăpădească un medic român care îşi iubeşte patria şi care a adus sacrificiu pentru ea, decât să mute un jidan în altă locuinţă. Onoratul comitet n'a luat în considerare cauza mea dreaptă şi motivele mele aduse, căci stăm de trei ani doi medici români în 3 camere. După concepţia comitetului noi putem rămâne şi pe mai departe în această locuinţă căci se ruinează dl

dr Erdös dacă se mută, las să se ruineze doi medici români.

Continuaţi onoraţi membri din comitet şi pe mai departe munca dv. de consolidare naţională tot în felul acesta aici la graniţa de Vest spre cinstea dvs căci la un eventual război veţi găsi o apărare titanică din partea jidanilor, a graniţei în contra duşmanilor noştri din apus.

Opiniunea publică, românească cinstită cred că va şti să judece cu dreptate cazul de faţă şi să timbreze această ţinută a comitetului aşa după cum o merită.

Intreb onoratul comitet, oare o comunitate evrească tot la fel ar fi procedat ca dvs dacă era vorba să se aleagă între un medic jidan şi unul român, eu cred că nu, căci aceea comunitate e mai conştientă de chemarea sa decât a fost onoratul comitet gr.-cat. care a adus hotărârea de mai sus nimicindu-mă pe mine deoarece aparatele mele trebue să stea magazinate, neavând locuinţă şi să plătesc interese enorme la bancă după capitalul vărsat în aceste aparate.

Mulţumesc onoratului comitet, care şi-a manifestat în felul de mai sus bunavoinţa faţă de subsemnatul.

Dr. DUMITRIU COSMA
Medic şef la Casa Cerc. Arad

Nu numai jidovii ci şi jidoviţii sunt duşmanii neamului

„Cine-a îndrăgit străinii
Mânca-iar inima câinii,
Mânca-iar casa pustia
Şi neamul nemernicia!"

Cât amar a îngrămădit în nobilul său suflet marele nostru Eminescu, ca să arunce nemernicilor noştri înstrăinaţi acest teribil blestem. Dacă ar învia el azi şi ar vedea că în România-Mare am ajuns, *din cauza nemerniciei noastre*, sub domnia de fapt a străinilor, ar muri de ruşine.

1. Intr'adevăr dacă noi românii, cari am luptat 2000 de ani pentru unitatea naţională, după realizarea ei ne-am despărţit iarăşi în partide politice, *fără deosebire de principii*, spre a ne mânca între noi spre marea bucurie a străinilor noştri, cari de a doua zi s-au unit instinctiv contra noastră — nu sunt ei de vină. Urmarea fatală a diviziunii noastre a fost, că fiecare partid român a căutat să se întărească prin alianţa cu concetăţenii noştri minoritari, făcându-le concesii pe socoteala Statului. Astfel un partid a luat în braţe pe jidovi, altul a încheiat pact cu ungurii, iar al treilea s'a pus pur şi simplu în serviciul bolşevicilor.

2. Când în Statul românesc se pot constitui organizaţii de străini ca: fraţii *Weithofeni, Franasovici, Zevcovici* şi *Filipovici,* cari pe români îi expediază în America iar pe străini îi aduc în Basarabia, ne mai putem considera de stăpâni în ţara noastră?

3. Când se găsesc în consiliile administrative ale băncilor jidoveşti — a la Aristide Blanck — mai toţi fruntaşii partidelor noastre politice, fără să reacţioneze alegătorii contra vânzării lor, nu sunt de vină jidovii.

4. Când guvernul suprimă ziarele naţionale — ca „Naţionalistul", „Unirea" sau „România Intregită" — şi umple temniţele cu românii cari îşi apără neamul, iar de presa jidovească şi comunistă nimeni nu se atinge — nu-s de vină jidovii.

5. Când guvernul tolerează întrarea în Basarabia a sutelor de mii de jidovi din Rusia, pe cari îi sustrage controlului autorităţilor române, mulţumindu-se cu autorizaţiile date lor de *„birourile Uniunii Ovreilor Pământeni"*, cari constituesc astfel stat în stat — iarăşi nu-s vinovaţi jidovii.

6. Când autorităţile noastre militare din Basarabia constată că „Uniunea Ovreilor pământeni" introduce în ţară în mod fraudulos pe fraţii lor din Rusia şi vor să facă descindere la birourile acestei agenţii bolşevice, guvernul le interzice, luând apărarea jidovilor falşificatori — nu sunt de vină jidovii, ci jidoviţii noştri.

7. Când mor un milion de români în războiu şi în locul lor invadează ţara toate gunoaiele străine, cari au înzecit populaţia oraşelor şi au făcut insuportabilă scumpetea vieţii, iar guvernul, în loc să curețe ţara de aceste elemente parazitare cari nu produc ci numai consumă, vine cu *legea chiriilor* punând pe bieţii proprietari români la discreţia acestor lăcuste străine — nu jidovii poartă vina.

Când noi singuri ne săpăm mormântul, n'avem dreptul să aruncăm vina pe străini...

TEODOR RAICA
profesor

ARCHIVA DOCUMENTARĂ

Duşmanul din lăuntru

Reproducem mai jos o adresă a „Uniunii Evreilor Pământeni" către membri ei pentru formarea unei organizaţiuni regionale.

Fie-care român va înţelege din cuprinsul ei ce înseamnă jidovimea din ţară pentru consolidarea statului român. Deşi le-am dat drepturi, după infama lor purtare în timpul răsboiului de întregirea neamului, deşi ne fac zilnic declaraţiuni că sunt buni cetăţeni români, că nu au alte interese în contradicţie cu naţiunea română, deşi ne asigură că ei se asimilează adică îşi însuşesc conţinutul integral al sufletului şi simţirii româneşti cu legământul indisolubil către ţara care-i hrăneşte; cu toate aceste asigurări din care *hipocriţii* nu cred un singur cuvânt, constatăm odată mai mult din documentul de mai jos cum jidanii nu renunţă la nici unul din interesele lor spre a înlesni putinţa de apropiere cu noi, ci din contră conducerea jidovimei face tot posibilul să trezească în populaţia jidovească sentimentul *solidarităţii de rasă,* căutând să-i constitue în corp *separat,* în sânul statului român. Este aceiaşi politică străveche care i-a făcut să nu se asimileze timp de 2000 de ani cu nici unul din popoarele care i-a găzduit; este aceiaşi politică de a forma prin organizaţi aparte *un stat în stat* aşa cum a demonstrat dl I. C. Cătuneanu. profesor la Universitatea din Cluj, în revista „Infrăţirea Românească" cu documente, despre care presa jidovească şi „anumita presă" adică presa jidovită nu are curajul să sufle un cuvânt, pentru-că probele aduse şi sprijinite pe învămintele istoriei şi practica de astăzi, nu pot fi răsturnate. Iată de ce tac jidanii, de câteori bunii români cu simţ naţional îi demască fără cruţare ca singurul duşman de moarte al României Mari. Reproducând ur-

mătorul document rugăm pe cititori să citească mai ales între rânduri:

Secția București a „Uniunei Evreilor Români Regionala Grivița

Domnule,

Cunoașteți cu toții însemnătatea U. E. R. cu nenumăratele sacrificii pe care această organizație le-a făcut spre binele Evreilor din România.

Știți de asemenea greutățile cu care U. E. R. a avut de luptat în împrejurările cele mai grele. U. E. R. voind să organizeze regionalele sale spre a-și întări mai mult puterile face apel la toată populațiunea evreiască din capitală să aducă raportul ei material și moral.

E deci de datoria noastră ca să întărim și să organizăm regionala noastră „Grivița" să sprijinim necondiționat această mare și nepreţuită organizație, spre a putea lupta mai departe apărându-ne drepturile câștigate și interesele noastre generale. Având încredere în sentimentele Dv. și că sunteți pe deplin *conștient de rolul mare ce are organizația „Uniunei" în viața noastră publică,* la rândul meu în calitate de președinte al Regionalei „Grivița„ fac un apel călduros, rugându-vă cu insistență să faceți cât mai multe adesiuni de membri, să explicați și să convingeți la rândul Dv. pe toți cunoscuții, prietenii și rudele Dv. de însemnătatea și necesitatea acestui apărător credincios a intereselor noastre generale; *că e o datorie sfântă să ajutăm, să sprijinim și să încurajăm pe acei care ne apără și ne feresc de jigniri* de tot felul și de ori unde ar veni.

Se impune în aceste momente grele, solidarizarea din partea tuturor Evreilor, ca să putem fi apărați cu toată demnitatea.

In acest scop este necesar să înscrieți ca membri U. E. R. secția București, cât mai mulți evrei români. Pentru aceasta vă trimitem un carnet de adesiuni, cari cuprinde în acelaș timp și un chitanțier. După ce veți fi terminat carnetul, vă rugăm a ni-l remite, iar pentru încasarea sumelor subscrise — cari sunt după puterile materiale ale fiecărui membru — un casier dela centru va vizita pe cei subscriși pentru încasare.

Subscrierile minime sunt de 50 lei anual.

Președintele U. E. R.
a Regionalei Grivița
(ss) Dr. M. WALTZMAN

Jidanii în literatură

Dăm mai jos un fragment din prețioasa operă a lui Theodor Fritsch intitulată: „Handbuch der Iudenfrage" ajunsă la 100.000 exemplare, unde autorul care se ocupă de 30 de ani cu chestiunea jidovească, desvălue acelaș pericol ce amenință literatura, ca produs ce trebue să rămână original al fiecărei națiuni și anume pericolul de a se perverti simțul național și gustul propriu prin otrava ce infiltrează jidanul zi cu zi în calitate de scriitor nu pentru neamul lui, ci pentru goimi.

Din Gustav Fritsch „Handbuch der Iudenfrage" Ed. 28 din 1919 pag. 369—371:

„Ebreii de mult au înțeles însemnătatea influențării spiritelor — un domeniu față de care cei mai mulți germani culți habar nu au de importanța lui. Spiritul cititorului poate fi condus, după plac, prin calculul socotit al autorului în ce privește expresiunea literară și artistică; se poate deștepta simpatie și antipatie, iubire și ură față de lucruri și oameni, se pot forma prejudecăți, se poate stârni pasiunea maselor precum și conduce (prin litera tipărită). Ideile poporului sunt în cazurile cele mai rare produsul cugetării proprii și al experienței; sunt însă mai ales repetarea a celor auzite și citite. Mult lăudata „opinie publică" este o chestiune de obiceiu, este ecoul ideilor artificial alimentate. De aceia se poate afirma: Cine stăpânește presa, literatura și teatrul, este adevăratul conducător în lăuntrul țării. Pentru că nu s'a cunoscut acest fapt, s'a ajuns la falimentul rușinos al guvernelor trecute.

De decenii Iuda a luat în mână opera de a influența sistematic sufletul maselor și în acest scop a acaparat părțile esențiale ale mijloacelor de publicație. A aruncat în popor un val năprasnic de literatură tendențioasă, a monopolizat teatrele, cinematografele, conferințele și întrunirile și astfel s'a făcut dictatorul opiniei publice. Masa germanilor culți nu a priceput nimic din acest fapt.

In mod dibaciu Iuda a știut să introducă prin contrabandă ideile lui. Totul a fost arătat într'o lumină, cum era pe placul jidanilor. Ceea ce servea intereselor jidovești a fost preamărit, ceea ce nu le convenea a fost tratat cu dispreț și în râs. Neamțul cult dar indiferent care nu a pătruns intențiile acestor machinațiuni, cade victimă fără doar și poate. Tot ce promova interesele jidanilor, a fost prezintat ca „luminat" și „progresist", tot ce sta în calea jidanilor ca învechit și „reacționar". Astfel au fost subminate toate vechile autorități; guvern, funcționărime, armată, biserică au fost ridiculizate ca forțe dușmane poporului și toate puterile disolvante jidovești au fost lăudate.

S'a pus o deosebită dibăcie spre a arăta poporului naiv pe jidan într'o lumină de prea mărire. Intr'o mulțime de povestiri, cari păreau ireproșabile și totuși erau abil tendențioase, jidanul era prezentat ca omul nobil în gândire și desbrăcat de egoism, care are să sufere din cauza prejudecăților religioase a unor capete strâmte și rele, fiind pretutindeni dat înapoi și persecutat. Această metodă a fost tocmai mijlocul potrivit de a se lua puternic partea jidanilor în acele cercuri, cari puneau mare preț pe așa zisa toleranță religioasă. Cine voia să treacă drept om lipsit de prejudecăți și luminat, socotea chiar ca o datorie a lui să intre în luptă pentru jidani.

Sistematic s'au fabricat povești, romane și piese de teatru cari în mod rafinat ținteau la falsificarea spiritelor. Mulțimea nebănuitoare și lumea cultă la fel nu observă nimic din această sistematică operă de falsificare, ia ceea ce i se prezintă ca oglindă cinstită a vieții și nu simte câtuși de puțin că este victima unei înșelătorii, săvârșită cu premeditare.

In chip rafinat jidanii lucrează tot deodată spre a înmormânta și conștiința morală. Criminalii din fire sunt prezentați cu o tendință de iertare; femeia nejidoavcă e arătată totdeauna ca o amantă necredincioasă; adulterul este preamărit ca ceva zilnic, noțiunile de corectitudine conjugală sunt batjocorite. Sub presiunea acestor influențe perverse ideile de cinste și morală se șterg din sufletul poporului. Pentru psihologul atent nu mai este nici un secret, de unde vine groaznica destramare morală, care ne face rușine poporului nostru, care a făcut ca numele de german să fie disprețuit în streinătate și care în ultimă analiză constitue și cauza prăbușirii noastre politice".

Personalul intreprinderilor forestiere de pe valea Mureşului

In coloanele acestei reviste, s'a arătat în repeţite rânduri care este situaţia elementului românesc în industria forestieră din România.

S'a arătat cum 90 la sută din capitalul acestor industrii este exclusiv în mâni jidoveşti din ţară şi străinătate. S'a scris despre modul nemilos de exploatare şi în plus nesatisfăcând deloc cerinţei legei de a impăduri terenul, de pe care a fost exploatată pădurea. Toate acestea sunt aduse la cunoştinţa marelui public românesc în termenii cei mai concilianţi, ca o dovadă despre generozitatea şi larga noastră toleranţă.

Cu această ocazie să luăm o altă lature a acestei importante probleme în economia noastră naţională, anume: chestiunea angajaţilor acestor intreprinderi în special a celor de pe valea Mureşului.

Tot fiind faptul că aceste intreprinderi sunt exclusiv în mâni jidoveşti, este natural ca patronii — capitalişti — să nu încredinţeze administraţia, decât fiilor neamului ales. Dar mai mult, atunci când nu au de unde angaja evrei autochtoni, merg şi mai departe, importând chiar din streinătate, — din Ungaria, Cehoslovacia, Polonia — ovreiaşi, sub pretextul că sunt specialişti în industria forestieră, de cari nu se află în ţară. Iată un caz, care ilustrează în deajuns realitatea: La cele trei intreprinderi forestiere, de pe teritoriul comunelor; Varvir, Sărmaş şi Gălăuţaş (jud. Ciuc), sunt nici mai mult nici mai puţin, decât 14 „specialişti" de acest fel importaţi, unii din Ungaria şi Cehoslovacia, alţii din Polonia. Dacă numai la aceste trei intreprinderi sunt 14 ovrei streini, vă puteţi închipui care este numărul la zecile de intreprinderi de pe Valea Mureşului, începând dela Reghin şi până sus la Gheorgheni. Dar să vedem cum stau aceşti evrei în ţară, chiar şi după ce li-a expirat paşaportul. Neputând fi clasaţi nici cu cea mai mare bunăvoinţă în categoria specialiştilor, cari nu se pot înlocui prin elemente din ţară. Reproducem aci, dispoziţia primpreturei Gheorgheni referitor la prelungirea biletului de rămânere în ţară, a unuia din sus numiţii „specialişti".

Primpretura Gheorgheni

In conformitate cu adresa Inspectoratului general de poliţie şi siguranţă, Regiunea IV-a Braşov, No. 1420/1925, se prelungeşte valabilitatea rămânerei în ţară până la primirea avizului inspectoratului muncei.

Gheorgheni la 17 Aprilie 1925.

primpretor
(ss) VOICU

Biletul de liberă circulaţie, conform paşaportului, este valabil până la 22 Februarie 1925, iar prelungirea se face la 17 Aprilie. Intrebăm, fără nici un comentariu, dacă aievea există ordinul cu No. 1420/1925 a Inspect. general de poliţie şi siguranţă Braşov şi dacă există, atunci în baza cărei dispoziţii s'a dat acel ordin?

Poate multora le va părea fără însemnătate deosebită această pripăşire a „câtorva evrei streini", pe lângă cei mulţi pe cari îi avem. Dar atunci când ne dăm seamă mai bine, întrebându-ne în această situaţie: oare care poate să fie perspectiva românilor pentru a putea intra şi ei în această industrie, răspunsul ni-l putem da cu uşurinţă şi care nu e deloc încurajator.

In ţara „pogromurilor", unde evreii sunt schingiuiţi şi bătuţi, — cum scria nu de mult „Neamul evreesc" — atunci când pe piaţa internă nu mai sunt fii din neamul ales „specializaţi" în negoţul lemnelor, „pogromiştii şi intoleranţii" de români, lasă deschise porţile, pentru importul de „specialişti" din alte ţări, înlăturând astfel posibilitatea intrării vr'unui român în „reduta forestieră", rezervată numai evreilor. In ţara unde evreii sunt „schingiuiţi şi alungaţi pe drumuri", românii, în cazul cel mai bun dacă pot ajunge muncitori cu ziua, sau păzitori de noapte la intreprinderile forestiere. Iar dacă din păcate, vr'un român a ajuns în vr'o slujbă, care este rezervată numai fiilor neamului ales; amară soarte trebue să îndure *) din partea superiorilor, cari sunt, toţi evrei.

Dar nu e deajuns, că această ramură importantă a vieţii noastre economice este în mâni jidoveşti, despoindu-ne de avutul nostru, ci mai mult, aceşti „oameni", merg şi până acolo, de îşi bat joc de tot ce avem noi mai scump; de legea noastră **). In oarba noastră toleranţă am ajuns până acolo că aceşti evrei înfiinţează şi întreţin şcoli clandestine, cu limba de propunere maghiară. Cazul s'a întâmplat în comuna Varviz, unde fabrica „Szikpatak", avea o astfel de şcoală primară. Ancheta a fost deschisă din partea revizoratului şcolar din Mercurea-Ciuc, rezultatul nu-l ştim. Ne permitem a crede, că acest fapt, ar merita o pedeapsă, care să servească de exemplu celorlalţi „compatrioţi", însă numai în cazul, când muşamaua binefăcătoare nu va lua sub a sa oblăduire pe aceia, cărora li se cuvine această pedeapsă.

Am făcut numai o scurtă privire spre acest colţ de pământ românesc, căzut pradă lăcustelor. Cu toate acestea ne putem construi o icoană fidelă despre ceeace este acolo. Vina nu este a evreilor, ci în primul rând a noastră a românilor, în special a celor din „consiliile de administraţie", cari ispitiţi de onorariile şi tantiemele grase, ridicate dela aceste societăţi; nesocotind datoria lor faţă de neam, înlesnesc pripăşirea acestor streini în ţară. Naţionalizarea acestor intreprinderi ştim cu toţii cum s'a făcut; au fost introduşi câţiva din puternicii zilei în consiliile de administraţie, în plus schimbând firma veche ungurească cu una românească, sfidând şi pe mai departe Şloimzohnii tot ce e românesc, la adăpostul câtorva români „binevoitori".

ION SUCIU-SĂRMAS.

---

*) In intreprinderile din Verviz, un biet român, — unicul pe care l'am văzut în serviciul acestor intreprinderi , după câteva luni a fost nevoit să plece, neputând suporta tratamentul căruia era supus.

**) Alimentele pentru muncitori, le distribue în dumineci, înainte de masă, în timpul liturghiei, neavând astfel muncitorii posibilitatea de a merge la biserică. Baptismul, care se întăreşte pe zi ce merge, prinde teren, graţie încurajării jidoveşti

O carte preţioasă de conştiinţă şi educaţie naţională

Dare de seamă asupra capitolului „minoritarii" din lucrarea „Dela misticism la naţionalism" de Dl Profesor universitar M. Dragomirescu.

In numărul de faţă ne vom ocupa în mod mai restrâns de lucrarea mai nou apărută a d-lui Prof. M. Dragomirescu intitulată „dela misticism la raţionalism" pe care lucrare o recomandăm călduros on. public cetitor.

Lucrarea se ocupă de variate chestiuni cari sunt grupate în capitole diferite. Un interes deosebit pentru noi şi on. public cetitor al revistei noastre prezintă capitolul întitulat „minoritarii". In acest capitol autorul cu un suflet curat românesc, ridică glasul arătând opiniei publice activitatea păcătoasă a presei zisă anumita presă, ce reprezintă stările sufleteşti minoritare duşmănoase stărilor sufleteşti majoritare, cari sunt la temelia oricărui stat naţional. Să cercetăm mai deaproape distincţia aceasta pe care o face autorul între stările sufleteşti minoritare şi stările sufleteşti majoritare. Stările sufleteşti minoritare sunt stările sufleteşti meschine „care mână energia spre acţiuni şi scrieri perverse şi perfide, pentru murdăria şi compromiterea celor mari şi buni, pentru clătinarea credinţei şi idealurile ce au, şi pentru dărâmarea lor" (pag. 167). Aceste stări sufleteşti minoritare se ridică contra celor majoritare luminoase şi bune cari se ridică deasupra preocupărilor prea strîmte şi prea egoiste şi fac să lucreze omul cu entuziasm, cu stăruinţă, cu cerbicie, pentru interesul unui cerc, unei societăţi, unei naţiuni şi printr'aceasta, pentru interesul umanităţii (pag. 166).

Indeosebi stările aceste sufleteşti le vedem manifestate în viaţa publică prin presă. Avem anumita presă duşmănoasă oricărei tendinţi naţionale şi calomniatoarea a celor bărbaţi de frunte ce luptă pentru binele ţării. Ea este acea care face apologia crimei lui Max Goldstein, ea atacă armata care conştientă de datoria ei ne apără ţara la Nistru contra bandelor bolşeviste, ea „ţipă ca din gură de şarpe, când se ia libertatea individuală şi se calcă „drepturile omului" celor ce aruncă podurile în aer" (pag. 169). Şi toate aceste le face în interesul umanităţii !?

Avem şi altă presă care ca formă se apropie de cea dintâi dar ca fond sunt fundamental deosebite. In interesul de a face să triumfe cu un minut mai curând „ideia politică" nedeslipit legată de gândul sincer şi aprig al întăririi şi înălţării neamului şi ţării (pag. 172) fac critice aspre adversarilor, ridică personalităţi, dar niciodată nu fac şantaj pentru a surpa însuşi temelia statului românesc.

Anumita presă îşi mai ia pretenţia de a se înfăţişa de reprezentanta opiniei publice. Ce opinie publică reprezintă ea faţă de aceea pe care o reprezintă presa de partid? Ea, aşa întitulata presă independentă mai bine zis dependentă de cel ce o plăteşte mai bine, nu reprezintă opinia noastră publică românească, precum o reprezintă în parte presa de partid „ea nu este altceva decât părerile minoritarilor pe deoparte, iar pe de alta, partea perversă din conştiinţa majoritarilor" (pag. 174). Nu lasă nici un teren de influenţă de exploatat, prin rubrici şi pagini speciale deschise în coloanele ei, tinde se pervertească şi sufletul femeilor şi copiilor. Aceasta-i opera lor.

*

In articolul „Tactul conştiinţei minoritare" ne arată distinsul autor modul lor de a înfăţişa opiniei publice tot ce avem bun în ţara noastră în culorile cele mai negre, propagă vrăşmăşia în contra tot ce poate să înalţe şi să întărească neamul românesc. La ei cinstea şi adevărul, despre cari susţin că le propagă, nu le putem găsi, aflăm în schimb în coloanele ei propagată minciuna, şantajul şi defăimarea fără scrupul, nu de dragul unei idei ci de dragul banului şi influenţei.

Tendinţa ei de defăimare se evidenţiază în campania dusă contra ministrului de finanţe dl Vintilă Brătianu şi marelui scriitor Octavian Goga. Pe primul îl descrie ca financiar incapabil, pe al doilea de prozator prost şi necunoscător a limbii româneşti. La fel acuză pe dl prof. M. Dragomirescu, acuzându-l de antisemitism antipatic din motivul că este drept, descoperind opiniei publice tendinţele ei meschine.

*

De mare însemnătate prezintă pentru stările de azi articolul următor despre „Huliganism şi radicalism sau omenie românească".

Ne arată ce este huliganismul care a luat naştere în Rusia şi era un mod de reacţiune vehementă a populaţiei ruseşti neorganizate aţâţată de guvernanţi contra evreilor, manifestată în deosebi prin bătăi şi pogromuri. La rezultat bun n'a dus, după cum zice autorul: „Hidra cu care căutau să lupte avea mii de capete, şi'ei se mulţumeau, prosteşte, să-i sgârie coada" (pag. 186).

Radicalismul susţinut de evrei tinde a acţiona asupra conştiinţei maselor unui popor pentru ca să-i dizolve conceptele trainice pe care se intemeiază fiinţa lui socială. (pag. 186) „El vrea să facă a progresa ţăranul nostru şi cei ce-l conduc, dar cu distrugerea a tot ce a constituit fiinţa lui individuală şi socială până acum. El vrea ţărani democraţi, independenţi, fără prejudiţii şi fără sgardă, adică fără steag. El vrea ţărani fără biserică, dar cu şcoală ştiinţifică şi antinaţională care să-i dizolve toate vechile lui credinţe, datini şi obiceiuri" (pag. 187 şi 188) toate aceste le vrea pentru a-i face robii lor cari pretind că vrea binele şi interesul lor.

Opusul acestor două manifestări este omenia românească. Poporul nostru este primitor şi prietinos faţă de străini, ştie să-i preţuiască însuşirile şi să-i respecte. Aceasta o face din omenie, în schimb pretinde şi dela străini aceeaşi omenie. Am văzut însă cu durere contrariul.

*

In articolii următori se ocupă de literatura minoritarilor în limba română. Obiectul principal îl formează discuţia ivită în jurul piesei teatrale a evreului Ronetti-Roman.

In discuţia aceasta s'au ivit conflicte între cei ce prezentau lucrarea în adevărata ei valoare (dl M. Dragomirescu) şi între cei ce o glorificau pe nedrept prezentându-o de cea mai valoroasă lucrare în limba românească, căutând în Manasse un instrument de politică. A arăta în adevărata ei lumină importanţa acestei lucrări literare şi a o pune la locul ei nu înseamnă antisemitism ci obiectivitate, iară tendinţa lor de a impune ce este nedrept ca ceva drept majorităţii, prin aceasta minoritatea devine un element iritant. Autorul zice: şi dacă unda de antisemitism (de care se tem jidanii) s'a mărit şi se va mări cu o preciziune matematică, aşa încât la un moment dat nu va mai putea fi stăvilită, pricina cea mai însemnată este îndeosebi că evreii pretind să joace în stat şi în diferite domenii ale conştiinţei naţionale un rol mai însem-

nat decât puterea lor reală şi să aibă mai multe drepturi decât majoritarii. Minoritarul câştigă pe majoritar cu modestia; dar cu îndrăzneala îl aţâţă până la extrem (pag. 195).

Obrăznicia jidănească a criticilor literari a mers până acolo încât atacă scrisul şi limba distinsului autor din traducerea „Romeo şi Julieta“ a lui Shakespeare, punând traducerea aceasta sub nivelul traducerii greşite a dlui Stern. In articolul ultim se ocupă şi de aceşti critici şi pentru a demonstra totala lipsă de simţ critic şi necunoştinţa naturii limbii româneşji, aduce un exemplu la pag. 200 din care reese reaua credinţă a criticului aşa zis literar dela *„Adevărul literar“*.

Bună asemănare face distinsul autor asemuind anumita presă cu mădselele stricate ale culturii noastre şi spune că se caută un dentist pentru a le tămădui. Acest dentist şi noi l'am aşteptat şi îl dorim. De mult doreşte poporul nostru să scape de insultele şi calomniile ei, datoria unui guvern naţional este să ia faţă de ea şi nu faţă de noi, cari reprezentăm ideia naţională, măsurile cuvenite.

AUG. BIDIANU

Pericolul ce ne ameninţă...

— Străinii —

Trecut-au ani de când studenţimea română, înţelegătoare a noilor vremi — a scos primul strigăt de alarmă, acela al *înstrăinării ţării noastre*...

A fost ţipătul generaţiei noui, entuziaste şi plină de dragoste faţă de ţară, care trebuie să fie şi să rămână şi în viitor: a Românilor.

Dar zadarnic a fost totul... Azi ca şi în trecut — suntem năpădiţi de pretutindeni, dinspre cele patru zări, dar cu deosebire dinspre soare-răsare şi miază-noapte — de toate lăcustele de tot noroiul sutelor de mii de evrei“ ce se strecoară în mod clandestin şi prin corupţie.

Dela terminarea răsboiului, mai ales aceşti „fără-de-ţară“, curg mereu, în valuri, spre mănoasele plaiuri ale României. Dar ceiace este alarmant şi de o extremă gravitate, este faptul, că suntem invadaţi de acest element distrugător de state, fără ca să se gândească nimeni, dintre cei chemaţi ce trebuie făcut şi ce măsuri drastice trebuiesc luate pe deoparte pentru a tălăzui această năvală, iar pe de alta, pentru a-i constrânge să-şi mute cuibul în alte ţări.

Faima cu care ne-a plăcut să ne mândrim atât de mult, aceia a tradiţionalei noastre ospitalităţi, fiind rău înţeleasă — azi ameninţă însăşi existenţa noastră ca naţiune.

Noi înţelegem a fi şi pe viitor un popor ospitalier, dar pentru persoane cari să fie folositori şi falǎ să facă ţării care-i ocroteşte. Nu vedem însă rostul bunei primiri faţă de miile şi sutele de mii de vagabonzi (dintre cari cea mai mare parte este formată din evrei) cari odată întraţi se dedau la acte, cari ameninţă siguranţa ţării. Comploturi, uneltiri „comuniste“, agitaţii anarhice şi la rebeliune — devin la cei mai mulţi, ocupaţia principală, iar restul, care se abţine, formează rezerva strategică — ce va întra în acţiune, atunci când va primi ordine.

Această pleavă constitue o gravă jicnire a demnităţii noastre naţionale căci au venit, fără să fie doriţi de nimeni, şi contra voinţei massei poporului nostru, mulţumită corupţiei şi primei ilegalităţi ce o săvârşesc, furişindu-se cu acte falşe, în baza cărora pretind şi cetăţenia română. Şi mulţi, foarte mulţi cine poate să le ştie numărul lor — au devenit cetăţeni români, cu depline drepturi, alături de ţăranul român, pe care caută să-l exploateze apoi, ajutaţi de neştiinţa acestuia.

Numărul lor cu preciziune nu se poate afirma. In şedinţa dela 21 Martie 1923, a Camerei deputaţilor dl profesor N. Iorga, a declarat, *„că sunt* în ţară 1½ milion de jidani pribegi din Basarabia şi alţi venetici, de unde nu se ştie“. La această cifră — cităm din broşura dlui Maior Alexandru Constantinescu:

„Socialismul“ p. 54 — *„adăugând numai pe cei 600,000 de jidani, aflători în ţară în anul 1885, afară de veneticii dela 1885—1923, plus acei proveniţi din provinciile unite, plus sutele de mii de vagabonzi strecuraţi prin fraudă şi importaţii din Ukraina de către guvernul averescan, umanitar pe spinarea naţiunei şi acum presăraţi pe întinsul ţărei şi naturalizaţi în massă, cu multă dărnicie de către partidul naţional liberal, să ne întrebăm,* **câte milioane fac“?**

Deoarece îi „primim“ pe toţi, cari vin la noi şi îi ocrotim sub scutul baionetei — să vedem ce folóase ne aduc? Sunt ele atât de „mari“ încât să nu ne putem lipsi de ele?

Fiind dintre ei mai mulţi — se spune bărbaţi şi cu atât mai trist — ni se îndreaptă gândul spre armată. Şi atunci ne punem întrebarea. Ne sporeşte această lepădătură numărul batalioanelor, cari că mâne vor trebui să înfrunte din nou vijelia ucigătoare a războiului, la care ne putem aştepta, dat fiind marele număr de duşmani, ce-i avem? Cine dela conducerea oştirei, ar crede, că aceştia ar fi capabili de un sacrificiu atât de sfânt, acel al jertfiri pentru ţară, aceşti

„— Pribegi aduşi de vânt...“

pe pământul de care nu-i leagă nimic, de cât posibilitatea îmbogăţirii uşoare şi ceia de a duce o viaţă de paraziţi pe spinarea naţiunii române „generoase“? ...Că mâne, când tunurile vor mugi din nou şi zările se vor înroşi, la răsărit, apus şi miazăzi... singur braţul şi pieptul ţăranului român va sta neclintit la datorie, înfruntând vijelia, cu dispreţul dela Oituz şi Mărăşeşti.

In armată sunt netrebnici. Răsfiraţi pe întregul întins, dela Nistru, Dunăre şi Maramureş, duc cu ei sămânţa dezordinei, exploatarea nemulţumirilor ţăranilor, strecurând zi de zi, în sufletul lor, veninul răsvrătirii contra aşa zisei „ciocoimi româneşti“. Ei sunt aceia cari duc o luptă surdă, contra preoţimii, la sate, căci î-şi dau bine seama, că armata şi preoţimea sunt două bariere puternice, ce se opun planului lor, de a provoca ruina tuturor statelor creştine.

Şi presupunând, că-i vom mai menţine printre noi, într'un eventual războiu, îi vom vedea fugind dela datorie, trădând situaţia noastră inamicului, complotând îndărătul frontului, agitând muncitorimea, pe care o îmbată cu mirajul socializării, vom fi mai departe martori la dezastre cauzate tot de ei prin aruncarea de poduri în aer, explozii etc.

Pentru a feri ţara de toate aceste calamităţi — se impune de urgenţă luarea de măsuri de protecţie a elementului românesc — singurul pe care contăm — şi măsuri speciale pentru siguranţa ţării.

1. Renunţând la strămoşeasca ospitalitate cerem, ca pe viitor, frontierele ţării să fie astfel păzite, ca nimeni din cei nechemaţi să nu se

mai poată întroduce în mod fraudulos (Competinţa Ministerului Apărării Naţionale şi a Internelor).

2. Eliminarea tuturor indezirabilor, indiferent de rassă şi religie, întrâţi în ţară după 1918. Se poate face, instituind Comisiuni pe judeţe, cu cercetarea acestora, în cari să fie alături de autorităţile în drept, cei mai corecţi fii ai ţării. Numai astfel de comisiuni ar obţine încrederea masselor, în munca de-a revizui situaţia fiecărui „cetăţean“ şi actele pe baza cărora au obţinut sutele de mii cetăţenia română. Iar acei, cari vor fi dovediţi ca neavând nici un titlu de drept de a rămânea în ţară — de cât cel mult însuşirea de parazit — vor trebui (conduşi) alungaţi peste frontiere, fără nici o consideraţiune.

Eventualele proteste ale acelora cari au obiceiul să fulgere în numele „umanitarismului“ — nu trebuie să sperie pe nimeni.

3. Autorităţile noastre vor avea datoria să informeze străinătatea asupra măsurei luate, prin date statistice, cu privire la *numărul* exagerat al indezirabililor, la *„ocupaţia“* ce-au avut-o la noi, la *crimele* şi *comploturile* ce-au fost urzite de ei şi *motivele* dictate de situaţia geografică a României.

Şi pentru ca acele popoare, car se vor ridica în contra măsurei, să poată face dovada „umanitarismului“ lor şi a „barbariei“ noastre — să fie învitate ca să primească anumite procente din surplusul românesc, tocmai din consideraţiunile pe cari le vor invoca contra noastră.

Putem afirma cu siguranţă, că Serbia, Ungaria, Germania şi Anglia, în acest caz preferă alt atribut de cât acel de „stat umanitar“.

Şi tot în legătură cu simţul nostru umanitar, dovedit cu prisosinţă până acum — ce merite ne-am câştigat în faţa străinătăţii pentru, că ne sacrificăm ocrotindu-i la noi? Presa care-i sprijineşte, atât la noi cât şi în străinătate, este aceiaş: ostilă azi a tot ce e românesc şi ostilă va fi şi mâne. Motivul e unul singur: România este ţara care stă în calea realizării planului lor universal, şi ca atare ori cum i-am griji tot „barbari„ vom rămâne, şi lupta pentru a ne distruge nu o vor înceta.

4. Propagandă puternică la ţară, cu caracter naţionalist, pentru a contra-balansa acţiunea subversivă şi ocultă a acestora. Invăţătorimea şi preoţimea în primul rând are datoria să lumineze ţăranii despre diversele mişcări şi ce se ascunde în dosul fiecăreia. Şi în special asupra mişcării „comuniste“ care nu tinde la altceva de cât la dezagregarea statelor creştine, prin distrugerea religiei.

Studenţimea română dela toate Universităţile însufleţită de a ridica ţărănimea română la o treaptă mai superioară de cultură, decât cea de azi — de mult cutreeră satele înfiinţând biblioteci populare şi ţinând conferinţe cu subiecte luate din domeniul *istoriei* naţionale, *cooperativei, economiei, medicinei* şi *dreptului.*

Dar despre toată această muncă — ce o depun studenţii, cari nu numai în timpul vacanţei, ci şi în Duminicile şi sărbătorile de peste an, îşi lasă studiul şi se resfiră prin sate, unde sunt aşteptaţi cu bucurie de săteni — ziarele româneşti nu amintesc nimic, afară de puţine excepţii.

5. Pentru ca ţăranul nostru, după jertfa ce a adus-o în războiul trecut — să mai răspundă şi la viitoarea chemare a ţării, când duşmanii ne vor ameninţa, este o datorie de conştiinţă naţională a conducătorilor ca să termine împroprietărirea ţăranilor, să-i facă stăpâni pe glia ce au stropit-o cu sângele lor. Orice întârziere inutilă, orice nedreptate făcută se va răsbuna amar.

Aproape în cele mai multe locuri ţăranii au fost puşi în posesiunea pământului, dar nu împroprietăriţi, ci în condiţia de arendaşi. Situaţia aceasta prelungindu-se mereu, le produce multe nemulţumiri, cari sunt exploatate de orice duşman. Anume interesaţi le spun, că nu vor căpăta pământ în veci şi ceeace li s'a dat a fost numai de teama revoluţiei şi pentru ca să-i liniştească, dar dacă mişcarea bolşevică va fi înfrântă domnii au să-i alunge iar de pe pământurile lor. Această nemulţumire şi îndoială numai bine nu poate aduce ţării, mai ales, că o bună parte din această cauză nici nu-şi muncesc pământul aşa cum l-ar munci atunci când s'ar şti proprietar definitiv al lotului primit. Avem deci două categorii de nemulţumiţi: pe deoparte proprietarii, azi expropriaţi, pe de altă parte ţăranii cari nu şi-au primit parcela lor inginereşte măsurată. Pe lângă pământ, ţăranii cer şi păduri comunale, unde nu au. A le da numai pământ, acolo unde au lipsă şi de pădure şi ar fi posibilitatea să li se dee, însemnează a menţine nemulţumirea.

Eventualul răsboiu trebuie să ne afle cu situaţia ţăranilor aranjată definitiv. Interesul egoist al unor proprietari, cari cu orice preţ vreau să-şi salveze latifundiile, trebue să se frângă în faţa acestei necesităţi legitime.

6. Faţă de zilnicele ameninţări bolşevice, toată atenţia şi munca conducătorilor trebue să se desvolte pentru dotarea oastei cu armamentul modern necesar.

Ziarele româneşti — indiferent de coloritul lor politic — au datoria să susţină o campanie favorabilă armatei, singurul sprijin al poporului român, aruncat de destin într'o mare de duşmani.

Imi ţin de datorie a recunoaşte exemplul cu care precurge celorlalte, ziarul „Universul“, care înţelege multiplele nevoi ale neamului şi luptă îmbărbătând şi trezind la conştiinţă naţională pe acei cari în primul rând ar trebui s'o aibă.

Părerile convinşilor „umanitarişti“ din strada Sărindar, cu privire la apărarea naţională, nu ne privesc câtuşi de puţin. Interese cu totul opuse, deosebirile de neam, lege şi sânge dintre noi şi ei, ne fac ca în România să nu le acordăm cinstea de a crede şirelor de sirenă.

. . . Sunt şi pentru ei alte tărâmuri mai „fericite“, unde s'ar bucura de mai mare cinste şi nu ne putem închipui, de ce se „jertfesc“ într'o ţară „nerecunoscătoare“ ca cea a noastră...

Militarismului românesc dacă vor avea neruşinarea să ni-l arunce, li vom opune militarismul ţarist deghizat al conducătorilor vremelnici ai Rusiei roşii din zilele noastre. Daca Franţei nu i-se poate aduce acuza, că ar urmări visurile lui Napoleon, prin sacrificiile ce le face pentru oştire, cu atât mai puţin României i s'ar putea aduce o astfel de acuză, cu toate că Germanii nu se dedau cel puţin pe faţă la ameninţări răsboinice de felul lui Frunză etc.

Deci grija conducătorilor ţării — ori cine ar fi ei — trebuie mereu să fie îndreptată asupra acestor probleme, ce se impun ca cele mai urgente şi mai imperioase: *eliminarea indezirabililor, soluţionarea fără zăbavă a chestiei ţărăneşti şi dotarea oştirii ca să poată face faţă oricărei eventualităţi.*

ION I. HĂRDUŢIU.

Pentru dl Ministru de Finanțe

Machinațiunile finanței internaționale, condusă din umbră de francmasoni, cari țintesc a împiedica pretutindeni consolidarea păcii spre a pescui în apă tulbure, aceste machinațiuni nu trebue să ne scape din vedere dacă voim să pătrundem cauzele adânci și ascunse pentru care valuta noastră nu se ridică.

Am crezut și cu drept cuvânt: că după ce ne vom consolida datoriile externe și s'au consolidat 95%, leul se va ridica; am crezut, că după ce se va începe a se plăti datoriile statului înlăuntru și plata a început, leul se va ridica; am crezut, că după ce se va întocmi un buget regulat, care s'a întocmit și dă excedente, leul se va ridica; am crezut, că sporind producția prin muncă liniștită în lăuntru și se muncește în agricultură și industrie, leul se va ridica; am crezut, că oprind inflațiunea ceia ce s'a făcut, leul se va ridica.

Iată atâtea puncte de program financiar executate, menite să ridice valuta noastră, și totuși leul nu se ridică. De ce?

De sigur că v-ați întrebat, dle ministru de finanțe, cu necazul pe care îl simțim cu toții, ca români de baștină, muncitori și contribuabili, și răspunsul îl veți fi aflat de mult; dar nu aveți curajul să-l destăinuiți marelui public. Vă ușurăm noi sarcina, îl desvăluim noi spunând în auzul tuturora:

Adevărata cauză, pentru care leul nu se ridică, *este dușmănia finanței internaționale jidovești contra României.* De ce?

Pentrucă jidovimea internațională, deținătoarea aurului extorcat din muncă și suferințele popoarelor creștine, înțelege, simte, prevede că România Mare, țară ferbinte dorită de Sionismul adevărat nu cel hipocrit-oficial, nu se va lăsa în ruptul capului să ajungă sub puterea semită așa cum a decăzut Rusia.Ințelege această forță ocultă, cu punga plină, că în sufletul poporului nostru crește năpraznic puterea de reacțiune contra cutropirii jidovești; înțelege că o mare parte din conducătorii acestui popor se deșteaptă la lumina pericolului jidovesc cu hotărârea de a-l stăvili pe cale legislativă și administrativă; și de aici ura lor contra noastră manifestată prin „anumita presă“ întreținută de finanța de peste hotare, ura lor alimentată prin broșuri de propagandă în străinătate, scrise de jidani ce își arogă calitatea de cetățeni români; de aici hotărârea lor să împiedice consolidarea financiară a României, întrebuințând toate mijloacele perfide de a ne discredita prin menținerea valorii leului la o cotă, ce înseamnă o deriziune față de forța economică reală a României întregite.

Acesta este adevărul, dle ministru de finanțe; și ca să *înțelegeți* mai bine cum lucrează finanța jidovească internațională ascunsă în sanctuarele impenetrabile ale francmasoneriei semite și servită de jidoviți cu nume mondial, cum este Lloyd George, reproducem următoarea corespondență din Roma trimeasă unui jurnal german, așa cum e publicată în revista „Weltkampf“ din 15 Maiu 1925 pag. 462—63. Vă invit să meditați asupra următorului cuprins:

„Lojele francmasonice constitue o uniune internațională. Puterea solidarității internaționale o va simți în curând „ducele“ Mussolini. Se pare că prin scăderea lirei italiene la bursă în ultimul timp lojile francmasonice au început să-și manifeste activitatea contra fascismului sdruncinat în echilibrul său. Maeștri lojelor pot să lucreze în diferite moduri. Trebue pus în legătură cu lupta lojelor contra lui Mussolini faptul că Lloyd George, care este personalitatea conducătoare a francmasoneriei engleze, a pus într'un mod atât de incisiv în marile jurnale mondiale chestiunea ca Italia să plătească Marei Britanii sumele împrumutate.

Când Italia a propus la Paris ca stingerea datoriilor ei să se facă în acelaș mod ca și până acum, Lloyd George a spus că aceasta este o „operație de îmbogățire a unor gentlemen-i dubioși“. Lloyd George este atât de autoritar, mulțumită legăturilor lui cu financiarii americani (jidani), încât orice bărbat de stat trebue să țină seamă de acest factor ca de o forță politică de primul rând. In orice caz cursul lirei italiene nu s'a ridicat, când Lloyd George în ultimele lui articole a pus întrebarea: „Domnule Mussolini, în loc să vă lăudați atât cu succesele dv. vă rog să ne spuneți când aveți de gând să plătiți datoriile Italiei către Anglia?“

Nu de mult s'a răspândit la bursele din Londra, Paris, Berlin și New-Jork vestea că Mussolini ar fi fost asasinat. Pentru o zi două valoarea lirei a scăzut cu un sfert. Aici a lucrat cu siguranță mâna ocultă a francmasoneriei“.

AUDAX

„Anumita presă“

De curând a apărut în București, la tipografia „Steaua Țării“ strada Vasile Lascăr No. 40 bis, și de vânzare la librăria Stănciulescu de pe bulevard sub palatul Eforiei, cartea intitulată *„Anumita Presă“* de Arhibald.

Numele autorului este cunoscut din opera ce poartă numele „Porcii“. Noua publicație nu se poate rezuma într'o recenzie; trebue *citită*; iar în lucrări de propagandă contra jidanilor trebue mereu *citată.*

Trebue citită pentrucă este scrisă, nu de un tânăr înflăcărat pentru câteva semestre universitare de vr'un dascăl academic, ci pentrucă isvorăște dintr'un suflet care de mult s'a copt prin experiența vieții, care a adunat prin observații proprii și suferințe un enorm material prețios la făurirea armelor contra jidanilor, și care știe să expună în ale lui „note de om necăjit“, cu așa talent, pătrundere și spirit caustic toate durerile ce ne a pricinuit neamul lui Iuda, încât a încerca să faci o recenzie înseamnă a pierde timpul fără folos.

Cine o citește și poartă un condeiu are datoria să o *citeze*, să comunice și altora cel puțin în scurte fragmente, așa cum în minimă măsură facem noi din lipsă de spațiu, bucăți de adevăr desvăluit în toată goliciunea lui, concluzii ce trebue să îngrijoreze și să scuture din indiferență pe orice român de baștină, ce se mândrește a fi un intelectual.

Arhibald dovedind că intelectualul prin inconștiența ori egoismul lui contribue în mod vinovat la înălțarea puterii jidovești prin aservirea noastră, face următoarea constatare, pe care o împărtășim cititorilor noștri cu speranța că îi vor citi cartea și vor face ca și alții să o mai citească:

„Să se știe, dar — și cu constatarea aceasta încheiem — să se știe că robul înhămat la carul de triumf al jidanului, este românul, ce-l care își zice intelectual, și că pe el se sprijină toată puterea dușmanului permanent, dușman căruia cartea sfântă îi propovăduește: Tot comerțul cu speculă și câștig trebuie să fie în mâna noastră. El constitue dreptul nostru prin naștere“.

Ințelegi ce te așteaptă dacă nu te miști, dle cetățean autohton?

FIGURI DIN TRECUT

Bogdan Petriceicu Haşdeu

In a doua jumătate a secolului trecut a trăit şi a scris în mica Românie un bărbat, de origină basarabean, despre care se poate spune, că până acum a rămas reprezentantul cel mai strălucit al intelectualităţii româneşti, după Dimitrie Cantemir. Invăţaţii noştri de astăzi, ajunşi la maturitatea ştiinţifică, l'au cunoscut în tinereţea lor, ca studenţi ai lui la facultatea de litere din Bucureşti: se numea *Bogdan Petriceicu Haşdeu.*

Spre deosebire de academicianii români din zilele noastre, „nemuritorul Haşdeu" a avut şi timpul printre picături să se ocupe cu chestiunea evreiască, dar mai ales a avut curajul moral să spună contimporanilor şi posterităţii ce crede el despre această spinoasă problemă.

La 1866 în România mică mai clar şi mai pătrunzător, decât o văd la 1924 toţi oamenii noştri politici; o vedea atât de limpede, pentrucă judeca nu după impresii sau oportunitate, ci dând la o parte elementele subiective de apreciere, mergea să o studieze din adâncul isvoarelor autentice, trăgând concluzii care trebue să pună pe gânduri pe orice om politic.

Reproducem următoarea pagină din conferenţa lui Haşdeu ţinută la 1866 intitulată *Talmudul.*

XXVI

„Ascultaţi talmudul:

„Când întâlneşti în cale-ţi un creştin, salută-l; dar aceasta să o faci numai până ce vei reuşi a te emancipa; din dată însă, ce va sosi ora, ca ovreii să fie ei mai tari, atunci să nu mai suferi pe creştini între voi, nici ca pe locuitori, nici ca pe neguţători, nici ca pe drumaşi..."

(Hilchot Akkum; cap 10, 5, etc,)

„Un alt pasagiu, tot din Talmud, exprimă această învăţătură sub o formă atât de elegantă, încât însăs perfidia devine poetică:

„Sileşte-te a fi ca pragul uşei, ce toată lumea îl calcă sub picioare, dar carele rămâne la locul său chiar după căderea întregului edificiu".

(S Levy)

„Aşa dar, Talmudul prevede pentru jidani două căi de purtare în privinţa noastră:

Dacă sunteţi mai puternici decât creştinii, *exterminaţi-i;*

Dacă sunteţi mai slabi decât creştinii, *linguşiţi-i;*

„Insă, un om mai slab decât mine, pentruca să poată ajunge odată a fi mai tare decât mine, trebue mai întâiu să treacă prin o treaptă de mijloc, în care să fie egal cu mine.

„Acuma, înţelegeţi oare ce vrea să zică a acorda jidanilor drepturile aşa numite politice?"

Cum ştie jidanul să-şi schimbe numele

Nu vom arăta pentru-ce îşi schimbă jidanul numele; toată lumea o ştie: ca să-şi renege naţionalitatea numai faţă de goimi pe cari îi înşală mai uşor; ca să scape mai lesne de urmăriri judiciare când a intrat în coliziune cu codul penal; ca să poată începe o nouă întreprindere comercială după-ce sub numele cel vechiu a dat faliment cu îmbogăţire sigură pentru el: atâtea şi atâtea motive pe care creştinul le descoperă numai după-ce a suferit de pe urma schimbării numelui. Şi totuşi nu luăm nici o măsură!

Deşi „Monitorul Oficial" este plin de asemenea metamorfoze nominale, în cât noi românii de baştină suntem nevoiţi să asistăm la năpădirea prin fraudă a elementului semit inasimilabil în sânul familiei noastre naţionale, totuşi credem de cuviinţă a da două exemple de schimbare a numelui, din care rezultă intenţia jidanului de a se ridica mai sus prin numele cel nou însuşit şi de a face să se piardă cu desăvârşire urma numelui celui vechiu.

Un jidan cu numele *Braunştein,* găsind că ar fi prea banal să-şi traducă numele în româneşte şi din cuvintele obţinute să scoată o compoziţie ca Branişteanu, Negreanu, Albeanu, Verdeanu etc., şi voind să se impună celor cari nu vor mai cunoaşte transformarea, a cerut Ministerului de Justiţie ca din *Braunstein,* făcând traducerea în franţuzeşte să se numească *Roquebrune.* Sună mai nobil!

Acest jidan ceva mai târziu va face un nou pas spre înobilarea numelui şi pe cartea de vizită va mai adăugi un *de,* se va numi dl *de Roquebrune,* luându-şi aere de nobil francez cu strămoşi în cruciade, când el în realitate nu este la origină de cât un *borfaş galiţian,* aşa cum se văd atâţia mişunând proaspeţi pe străzile Clujului sub regimul de nepăsare al administraţiei româneşti.

Un alt nume purtat de un jidan, care prin merite incontestabile de scriitor a atras atenţia criticei de peste graniţe. Este vorba de evreul *Max Nordau.* Ştii cum se numea, iubite cititor? Tatăl său pripăşit în Budapesta se chema *Sudfeld,* Şi acum te rog analizează transformarea fonetică. Din *Sudfeld* = câmp de sud, a făcut *Nordau* luând un cuvânt străvechiu germanic şi alipindu-l la substantivul *Nord* ca să iasă tocmai opusul vechiului nume, ca să iasă *Nordau* = livede de nord. Prin această strămutare a punctelor cardinale şi înlocuirea banalului *Feld* cu poeticul *Au(e)* a plăsmuit numele *Nordau,* care sună distins şi în acelaş timp şterge cu desăvârşire urma acelei căi de investigaţie care poate duce pe bietul arian la sorgintea înşelătoriei semite.

Cuvinte de memorat

Din pledoaria dlui A. C. Cuza

„Sunt două mari interese cari fac o ţară să se mişte: ordinea în stat şi statul de ordine. Dar dl procuror general m'ar putea întreba: Vorbiţi de ordine, d-v.? Da, vorbim de ordine, noi, pentru că desordinea a intrat în spiritul conducătorilor ţării. Societatea nu se întemeiază pe legalitate, ci pe drept; dacă spiritul de legalitate vă cerea să mutaţi procesul dela Iaşi la Focşani, aceasta a însemnat că s'a jignit prestigiul magistraturii, iar de aci la T.-Severin, în urma amânării telefonice a procesului din Focşani. Dreptul vă obliga să nu-l faceţi. Juraţii nu judecă după lege, nu prin aplicarea strictă a legilor, ci pe onoarea şi conştiinţa lor, în faţa lui Dumnezeu şi a oamenilor, adică judecă faptele în legătura lor cu împrejurările"...

„Vedeţi dar că nu e un proces incidental, ci un proces istoric şi naţional. Aici va trebui să reîncepem opera de recucerirea naţiei româneşti. Eu ca mâine dispar, voi rămâneţi şi în voi sufletul meu.

Veţi voi să aveţi o Românie liberă şi frumoasă o veţi avea. Aici e activitatea mea de 40 ani şi atrag atenţia de aci întregii ţări, ca să vadă primejdia ce ne ameninţă ca evreii să ne conducă ţara într'o zi".

Spicuiri

Mozaismul Adventiştilor

Se pare de necrezut, că ar putea să existe secte religioase „creştine" potrivnice Statului. Şi totuşi este o realitate

„Mâna ocultă străbate neruşinată şi în sanctuarul creştin. Alege oameni cu aptitudini de apostolat sugestiv, şi îi aserveşte intereselor mozaismului.

Adventiştii sunt o sectă înfinţată de *Wiliam Miller* la 1831 în America, cred în a doua venire a Domnului Isus pentru a stăpâni 1000 de ani cu aleşii săi. Data venirei (adventus) a fost fixată de Miller la 14 Aprilie 1844, însă a dat greş, la fel data de 1847, când Miller († 1849), pentru mai mare siguranţă a fixat anul venirei 2000.

Până aci nu am avea nimic de zis, fiindcă adevărul doctrinei se vede zguduit în clipita greşului dela 14 Aprilie 1844. Însă ceace ne atinge este *anarhismul necreştin* al Adventiştilor, în nuanţa pronunţat *mozaică*. Anume ei cer 1) *Desfiinţarea armatei,* şi 2) sărbătorirea *Sâmbetei* în locul Duminecei.

Ziarul bucureştean „*Crucea*" din 1 Martie a. c. face o bună caracteristică a acestor tendinţi de *mozaism distructiv*, când constată: „Misionarii" adventişti prin învăţătura lor de a serba Sâmbăta în loc de Dumineca, nu urmăresc altceva, decât *o apropiere de legea mozaică* Negreşit, sărbătorirea obligatorie a Duminecei stânjeşte mult interesele *evreeşti*, ei fiind siliţi să serbeze legal ziua Duminicei în afară de Sâmbăta, ziua lor de praznic

Prin învăţătura ce misionarii dau adventiştilor de a nu lupta în războaie *pentru neam şi ţară*, aceştia ţintesc desfiinţarea armatei, adecă a forţei prin care poporul îşi manifestă dreptul la viaţă, respectul şi unitatea lui. Urmărind desfinţarea armatei, adventiştii ... devin *duşmani ai Statului*, în care trăesc şi slujesc interesele *altor neamuri*, cari nevoind ca lovitura să vie direct dela ei, susţin cu bani adventismul ... ca prin slăbirea sentimentelor noastre *creştineşti şi naţionale* să aibă teren pregătit, pentru ca în urmă să ne covârşească, şi desfiinţeze"

Orice om cu scaun la cap şi cu inimă de român va vedea în secta adventistă un agent periculos al mozaismului hrăpăreţ. Curajul nostru etnic trebue să ne dicteze măsurile efective de *reprimarea sectelor periculoase Statului*. Calea este *frontul unic* naţional şi creştin împotriva curentelor străine şi necreştine, sau mai precis spus este *armonia frăţească* între bisericele naţionale!!!... De încheiere o mică întrebare: Cum de înaltul minister al Cultelor tace?

*

O tempora, o mores!

„Invierea" creştinilor şi „Pessahul" jidanilor la Cluj ... ce deosebire între aceste două! Ce distanţe ameţitoare!... „Invierea" este crezul de Paşti creştinesc şi românesc. „Pessahul, este Paştele jidanilor.

... Sunt două tabere cu două steaguri. Pe tabăra creştină stă triumfătoare flamura albă de biruinţă alui Hristos cel înviat. Pe tabăra jidovească flutură steagul cu două bande albastre pe un câmp alb, prevăzut la mijloc cu Mogen Dovid, adecă două treiunghiuri strătăiate

... La Cluj cele două lumi atât de deosebite în calităţi şi virtuţi au şi organe de publicitate.

Creştinii mai săraci şi aşa mai asemănaţi blândului Isus, care la fel a fost sărac, nu pot să scoată un ziar cotidian, ci ies la lumină prin revista bilunară „*Infrăţirea românească*".

In coloanele acestui organ şi naţional şi creştin se resimte fiorul cald al bucuriei de Paşti.. Cu paşi primăvărateci se desprinde nădejdea de pe buzele credincioase învierei sfinte şi încearcă să umple de putere şi bucurie sufletele oropsite. Credinţa cucernică trezeşte la viaţă inimile însângerate ale românilor străini şi deposedaţi în propria lor ţară Lanţurile urgisite le simţim căzând de pe braţele noastre încătuşate. Ni se pare pentru un moment, că am urcat calvarul suferinţelor neamului până la culme şi am golit paharul durerilor până'n fund iar pe cerul înroşit de suspinele noastre întrezărim raza salvatoare, „dâra luminoasă proectată asupra viitorului acestui neam" robit de puhoiul străin şi asfixiant.

Ce mângâiere pentru tot neamul românesc! Doar cu preţ de sânge a creiat acest popor graniţe pe vecie ţării întregite dela Nistru până la Tisa! Ce bucurie pentru tot sufletul românesc! Doar este o ruşine, ca în ţara proprie să nu fii tu stăpân, ci străinul să stăpânească, iar tu român să porţi jugul robiei crunte!

.. Insă, durere, accentele noastre de bucurie candidă sunt tăiate nemilos de foarfeca ruginită a potentaţilor. Un ordin de sus, lipsit de motivarea legitimă şi „România întregită" este înmormântată...

Treci scumpa noastră soaţă de suferinţă pragul mormântului rece, iar marilor şi întunecaţilor pontifi, cari ţi-au stins candela creştină a sufletului tău românesc, păstrează-le neştearsă amintire! Idealul tău sacru trăieşte pe deasupra ordinelor ministeriale în sanctuarele sufletelor noastre:

...*Pessahul* află în luptătorii de sub steagul izraelit accente ascuţite. Jidanii stăpânitori în ţara noastră, au ziar cotidian politic întitulat „*Noul orient*" (Uj Kelet). Aci se scrie despre Pessah. Citind aflăm o admiraţie excesivă pentru „temeritatea credinţei sufletului jidovesc", care mii de ani dearândul şi-a păstrat tăria neclintită în idealul cuvintelor de paşti „azi suntem slugi, dar la anul *vom fi oameni liberi*". Acest crez de dominaţiune universală a animat pe jidanii din Germania şi au rostit aceste cuvinte, — obicinuite la ceremonialul paştilor, când se ridică paharul cu vin şi salată amară, — deşi „pe fruntea lor străluciau picuri de sudoarea morţii în conştiinţă, că *hoardele cruciate* (keresztés hordái) ale nobilului *Gotfried de Bouillon* stau înaintea lui Getto". Acelaş cuvânt de credinţă mesianistă l-au rostit şi jidanii (maranii) din Spania, „şi cu spaimă au privit în laturi, nu cumva se află prin apropiere vr'un spion al sfintei *inchiziţii*, ca să-i târască la moartea groaznică a camerelor de torturi".

Autorul articolului, care de fel este jidan, însă ideile şi-le propagă în limba ungurească, cade în extaz şi exclamă: „Omul par'că se uimeşte văzând tenacitatea oarbă a credinţei sufletului jidovesc. Fără rude, fără prieteni, în mijlocul unei lumi duşmane, şi totuşi a crede cu toată tăria, că „La anul"... De o mie de ori nu s'a împlinit, şi a o mie şi una oră a rostit din nou cu încrederea oarbă a credinţei divine: „La anul..." De unde au luat această credinţă îngrozitor de sigură, care şi decât credinţa a fost mai mult?...

Şi ca o fulgerare ce nu surprinde, căci noi creştinii o cunoaştem scriitorul acestor jidăneşti chiuituri, erupe în mod vulcanic: „Eu cred, că de data aceasta noi jidanii toţi suntem *revoluţionari* (lazadók)

Cotidianul „Noul Orient" are şi o revistă săptămânală ilustrată, numită „*Pământul*" (A föld). Ei bine! Ce credeţi că ne aduce aceasta de mângâere în nrul de Paşti? O sfidare la adresa întregei *culturi creştine*, profesate până azi pe la universităţile europene.

Autorul articolului „Cultură orientală, or cultură apuseană", dl *Giszkalay Iános*, în legătură cu deschiderea universităţii din Ierusalim, scrie: „Misiunea istorică a universităţii jidoveşti nu va fi ca să răspândească în Orient cultura europeană, misiunea sfântă a universităţii noastre este, ca să ne putem refugia din cultura europeană înapoi la cultura noastră proprie *Pe pământul nostru*, la universitatea noastră nu poftim din cultura europeană. *Destul* ne-a fost din ea în decursul alor .000 de ani! Destul din acea cultură, care a ridicat bazilice strălucite, dar tot atunci a tamponat între pereţii lui *Getto* milioanele de oameni, din acea cultură, al cărei *lustru subţire, mincinos* trebuia numai să-l zgârii uşor de pe oameni şi numai decât se vedea *bestia sălbatică*, însetată de sânge, pustiitoare cu foc şi sabie"... Şi continuă vajnicul pansemit, şi ajunge la concluzia, că lustrul culturei creştine europene este pură tehnică lipsită de suflet, iar cultura cea adevărată are să vină pentru Europa sălbatică dela Sionul şi universitatea jidanilor.

...Aşa vorbeşte jidanul în ţara Românească! Ţie Român nu-ţi este permis să spui acelaş cuvânt: „Pe *pământul nostru* nu poftim din cultură, comerţul, industria, finanţa etc. jidovească", pentrucă este vai şi amar de steaua ta, imediat te pomeneşti cu ordine de suspensiune şi eşti dat pe mâna justiţiei militare, în numele libertăţii, egali-

tății, umanitarismului și civilizației atât de mult trâmbițate de „anumita presă".

...Ori credeți, că pentru aceste accente de sfidare a tot ce e creștinesc și românesc, a picat un fir de păr de pe capul ori din barba celor dela cotidianul jidovesc? ! Nu. N'am văzut nici un ordin de suspendarea apariției.

Dacă și Acțiunea Românească ar urma idealul culturei jidovești atot stăpânitoare, sub protecția mărețului Moghen Dovid, de sigur și revista „România Intregită" ar apare liniștită, ba poate am avea și un cotidian la Cluj sub acest titlu. Ba mai mult, poate am avea pline buzunarele de bilete în alb dela Siguranța „*românească*" pentru trecerea refugiaților evrei din Ucraina în Basarabia!

Ce bine ar fi!... Insă suntem români, inima ni-se strânge și pe buzele iripte de furie ni-se îmbulzesc cuvintele tragicomice ale maestrului *Tanase*, în momentul de lugubră, gravă și justă revoltă: „Până când... ?".

.. O tempora, o mores!

TIME

INFORMAȚIUNI

ACHITAREA LUI CORNELIU ZELEA CODREANU. Am primit vestea achitării lui Corneliu Zelea Codreanu, veste pe care în inima noastră o știam că este și nu poate fi decât cea bună, chiar înaintea judecării procesului, după ce revista era încheiată.

Despre manifestația măreață de demnitate națională și entuziasm, cititorii noștrii au luat cunoștință desigur din ziarul „Universul", singurul, care a informat obiectiv publicul.

Mai pe larg va cuprinde desbaterile procesului foaia părintelui Moța din Orăștie, „Libertatea" așa că sfătuim pe cititorii noștri să caute aș procura acest număr neapărat.

S'au luat și note stenografice cari se vor publica în curând într'o broșură.

*

ULTIMUL CUVÂNT AL JURAȚILOR SEVERINENI. Cu prilejul manifestației făcute după eliberarea lui Corneliu Zelea Codreanu primul jurat a cetit această declarație:

In numele colegilor mei jurați de azi viu și eu a vă spune ceva și iată ce:

Formula juridică față de verdictul pe care îl dau jurații este scris: cu majoritate de voturi. Eu sunt delegat în numele tuturor a vă spune că noi cu toții am dat verdictul de achitare cu unanimitate — fără a fi vreo discuție între noi. — Totodată le urăm la toți în frunte cu Intelectualii Dlor să trăiască să aducă la bun sfârșit opera ce voesc a înfăptui și pentru care azi au fost aduși înaintea noastră.

Trăiască Studențimea Română, fala țării noastre, Trăiască Conducătorii ei.

*

LA SGURIȚA. Unde s'a pălmuit un mare luptător naționalist al Basarabiei, nu se pedepsesc ticăloșii cari pentru arginți dau drumul jidanilor să intre în țară.

Este de obște cunoscut, în afară poate de autorități, că punctul Zgurița pe Nistru lângă Soroca, unde s'a întâmplat agresiunea regretabilă contra d. Pan Halipa este o poartă prin care mii de jidani de peste Nistru invadează în țară și își procură acte de liberă petrecere sau de cetățenie.

Intrebăm Ministerul de interne dacă autoritățile din Zgurița iau măsurile necesare pentru stăvilirea invaziei evreești. Noi însă știm altfel și vom reveni.

*

CINE NE BÂRFEȘTE IN STREINĂTATE. La Paris apare o revistă intitulată „La Roumanie économique et financière" unde un jidan, inspirat de ziarul jidovit „Dimineața" a scris așa sfruntate neadevăruri și calomnii la adresa țării noastre, în cât singurul jurnal cotidian, care are curajul să mai arate din când în când sub formă destul de diplomatică toate ticăloșiile zilnice ale jidanilor față de România, ziarul „Universul" din 7 Mai 1925, consacră 3 coloane pe prima pagină acestei chestiuni. Pamfletul semit, numit „Neamul evreiesc" se aruncă cu atâta furie și habotnică ură în contra celui mai independent și popular ziar din țară, în cât conducerea Universului spune următoarele dacă ar fi să răspundă pe acelaș ton: „ar trebui să îndemnăm pe toți locuitorii României să nu mai calce într'o singură prăvălie evreiască, să nu mai cumpere nici un ac de la evrei, să boicoteze publicațiile și întreprinderile conduse de evrei și să răspundă cu ostilitate așa cum fac cei dela „Neamul evreiesc".

Constatăm cu regret cu „Universul" nu a ajuns încă la convingerea că față de jidani măsurile enunțate trebue imediat puse în practică.

Sperăm însă că, având în vedere sentimentele de crescândă ostilitate semită, dovedită la fiecare pas față de tot ce este românesc, în curând ziarul „Universul" va părăsi politica menajamentelor inutile și va propovădui, fără rezervă, boicotarea jidanilor pe toată linia. Din acel moment „Universul" va fi „vocea vie" a întregii suflări românești. Ii urăm această înălțare în cel mai scurt timp.

*

PENTRU BUNUL MERS AL CULTURI: La adresa semnată de 500 studenți, către cei șase profesori demisionați, dela facultatea juridică din Iași, ca să revie asupra demisiilor, profesorii au răspuns prin următoarea adresă:

Domnilor studenți,

Răspundem inimosului apel ce ni-l adresați și pe care-l considerăm cu o dovadă de strânsă solidaritate între profesori și studenți și ca cea mai sigură chizășie de disciplină școlară, căci, după cum ați înțeles demisiunea noastră nu a fost dictată decât de interesele învățământului, întrucât ea a fost ultimul mijloc, care ne mai rămânea după ce epuizasem toate celelalte pentru a protesta contra situației de inferioritate ce se creiase facultății noastre prin împiedicarea activității sale. Recurgând la acest mijloc, mărturisim că nu ne-am așteptat și nu ne putem aștepta ca el să aibă drept consecință desorganizarea școalei, căreia îi închinasem munca noastră. Căci oricare ar fi fost împrejurările în care demisia noastră s'a produs, ne socoteam în drept să credem că scopul pe care-l urmăream nu va fi nesocotit.

Suntem — întrucât ne privește — gata să facem demersul care ni-l cereți, dar bineînțeles fără nici un sacrificiu de demnitate.

Vă autorizăm deci să declarați la locul competent, că consimțim, ca demisia noastră să fie considerată ca neavenită, sub îndoita condițiune ca neavenită să fie, în întregimea ei și deciziunea ministerială, prin care demisiunea noastră a fost primită și ca facultatea juridică să-și poată relua imediat activitatea.

(ss.) *Matei Cantacuzino, A. C. Cuza, I. Leatris, Eug. Heroveanu, P. Dragomirescu, Fl. Sion.*